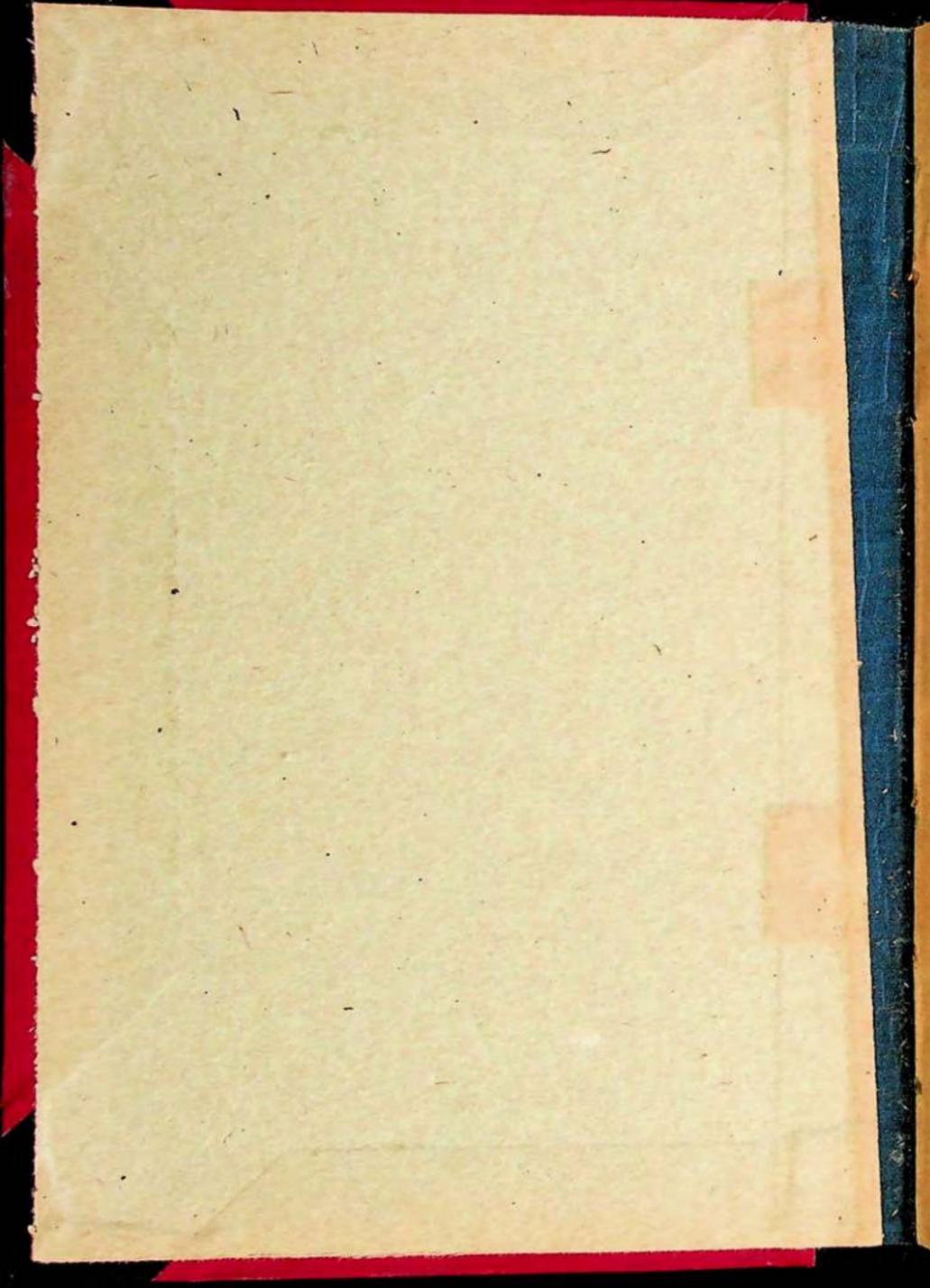

19
K $\frac{78}{p95}$

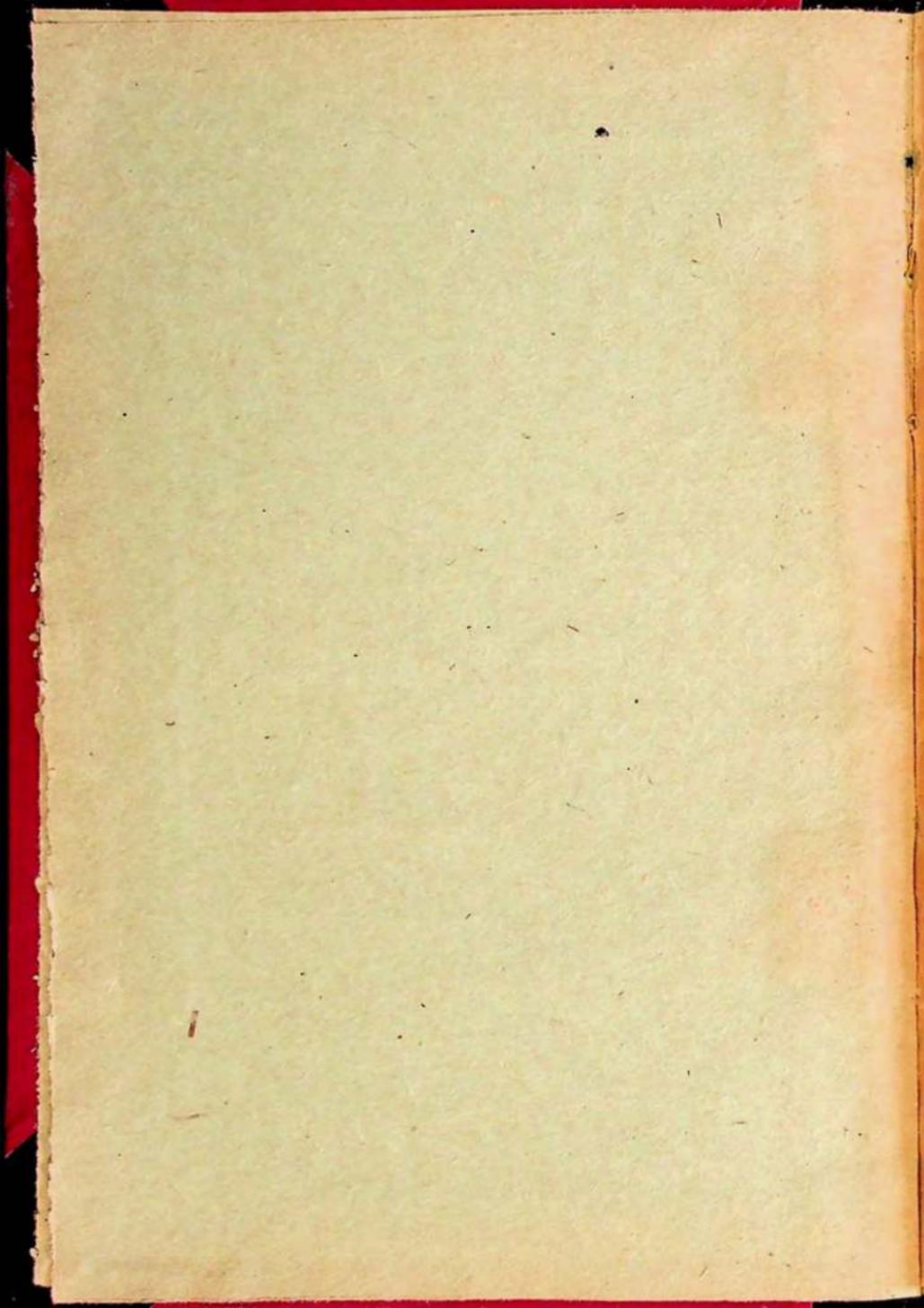
Дворянский симфонический оркестр
Программы
Сезон 1955/1956

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"- Русе

120000888925

137/1

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

Откриване на сезона с

БЕТОВЕНОВ

КОНЦЕРТ

Гост-диригент

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

лауреат на Димитровска награда

Гост-солист

ГЕОРГИ БЛИЗНЕВ

Концертмайстор:

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ПРОГРАМА

БЕТОВЕН — Егмонт — увертюра

— Концерт за цигулка и оркестър

в ре мажор:

Allegro ma non troppo

Large'to

Rondo

— Симфония № 7

Poco sostenuto. Vivace

Allegretto

Presto. Assai menopresto

Allegro con brio

30 септември — петък 19:30 часа

Дом на културата

491392

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН (1770-1827) Най-великият компонист на всички времена и народи. Лудвиг Ван Бетовен е роден в гр. Бон на 16 декември 1770 год., починал във Виена на 26 март 1827 год.

Бетовен е един от най-гениалните изразители на все-странныя дух на земята, чието симфонично творчество достига до най-високите върхове на инструменталното композиране. Живял в най-бурната епоха на човечеството — времето на Французката революция, в своето богато и разнообразно творчество той е отразил не само великите идеи и борби на своето време, но с прозорливостта на гения той вижда и чертае светлото бъдеще на човечеството. Философската задълбоченост и идейност, огромната жизненост, които бликат от неговата музика, прирават на цялото му творчество дълбок смисъл, богато и пълно вътрешно съдържание.

Този безпощоен и свободололюбив дух, това светло и възвишено сърце, стремящо се към щастие и човечност, чувствувайки суетата и загиването на света, сред който живее чрез музиката си той изплаква мъките и страданията си и сочи на човечеството светлите пътища към раждащия се нов свят на светлина, любов, правда и човечност на земята.

„ЕГМОНТ“ — увертюра (оп. 84). Л. В. Бетовен е написал 11 увертюри и музика към разни драматични произведения.

Увертюрата към Гьотевата трагедия „Егмонт“ е в непосредствена връзка със самата трагедия; Бетовен се спира на най-съществените моменти от трагедията. Подтиснатия и жадуващ за свободата народ, героичният образ на Егмонт и стихийната борба за освобождение — всичко това намира широк и могъщ драматичен израз чрез музиката на безсмъртния и гениален Бетовен.

Бетовен е започнал да пише музиката на „Егмонт“ през 1809 год. Първото представление на трагедията се състояло на 24 май 1810 година.

Бетовен — като истински патриот не е могъл да стои на страна да не чувствува и да не се вълнува от Виенските събития на 1809 год. (французката окупация). Корените на това произведение лежат дълбоко в светогледа на Бетовен. Още един път и може би в най-съвършена форма, той пред-

вижда победата на свободния човек. Увертюрата започва с мрачни и тежки акорди в ритъм на сарабанда (старинен испански танц), тежест от гнет и дълбока потиснатост. Борбата на Егмонт против угнетителя е показана с необикновена ху дожествена сила и яснота в алегрото на встъплението. Въз правени са враждебно противоположените сили — на феодалната тирания и угнетения народ.

Още не успяла да отзвучи тази тема и се раздава стон от обоя. От този тон постепенно се оформя темата на Егмонт (сонатното алегро). В разработката е изложено цялото съдържание на трагедията: борбата на Егмонт — неговото дръзко държане пред врага, любовта му и на края неговата гибел. Но със своята смърт „героят е спечелил свободата на родината“, както казва Бетовен в своята бележка към музиката на последния монолог на Егмонт.

Блестящия край на увертюрата изразява великата идея за крайната победа и народното тържествование.

КОНЦЕРТ ЗА ЦИГУЛКА И ОРКЕСТЪР в ре мажор

Този концерт е една изключителна Бетовенова творба. Темите са създадени напълно по характера на солиращия инструмент, който се проявява тук повече като пеющ, отколкото като виртуозен инструмент.

Първата част започва с тържествено начало, изразено в благородния патос на начеващия бавен марш. Изпълненият с напрежение чукащ мотив на тимпаните, преминава през цялата част, ту енергично заплашващ, ту нежно успокояващ. Бетовен по един гениален начин дава на цигулката веднаж да изнесе блясъка на главната тема, друг път изпълнената с копнеж и замечаност странична тема.

Втората част е една кантилена с топла затрогваща сладост, която се превръща в песен, почиваща на една твърде проста характеристика, но напоена със страстен порив. Необикновена широча на интервалите ѝ придава особена изразност. Започва с едно въведение на струнната група със сурдина, след което соло цигулката чрез кратки фигури навлиза в темата — една топла, широка кантилена.

Третата част е рондо — лъчисто, блестящо, поразяващо със своята струяща свежест. Навлизайки в основната тоналност, соловата цигулка пее главната тема на сол струна. След вариации върху нея, цигулката подхваща една втора тема с валсов характер, която се прехвърля после във фагота. След вариации върху нея, появява се пак първата капризна тема на сол струна.

СИМФОНИЯ № 7.

Най-характерното за седмата симфония на Бетовен е танцовия ѝ характер. За това и Вагнер я е нарекъл „АПОТЕОЗ на ТАНЦА“. Чисто ритмичното движение — казва последния — тук празнува своята оргия, която не уморява вниманието на слушателя, благодарение на необичайната мощ, на нейната емоционална изразност, яркост на оркестровите краски и гениалните модуляции.

I част — започва с една прекрасна интродукция на края на която незабелязано се ражда ремата — с масов ритъм, който преминава в хармонията и това продължава до самия край. Цялата част е празнична и светла.

II част — невероятната популярност на алегретото се дължи също на ритмическата постройка, която тук е по-проста и на интересното разнообразно преминаване на ритъма.

III част — най-интересното в скерцото са модуляциите на основния мотив, който в края се превръща в едно бляскаво, стихийно и дивно празнство.

IV част — във финала изпква игривата Бетовеновата фраза с интересни комбинации и модуляции. Категорична е, обаче върхната възбуда, която довежда до кодата, блестящ и достоен образец на вкуса, знанието, фантазията и вдъхновението.

138/2

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

II РЕДОВЕН
СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

Гост - солист
проф. ЗБИГНЕВ ДЖЕВЪЙЕЦКИ
пианист — ректор на Краковската консерватория

Диригент
ЕМИЛ КАРАМАНОВ

Концертмайстор:
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

13 октомври - четвъртък 19:30 часа

Дом на културата

ПРОГРАМА

РЕСПИГИ — „Римски фонтани“
симфонична поема

ШОПЕН — концерт за пиано № 2
във фа миньор
Maestoso
Larghetto
Allegro vivace

П а у з а

БЕТОВЕН — симфония № 3 — „Еройка“
Allegro con brio
Manciannebré
Scherzo
Allegro molto

ОТОРИНО РЕСПИГИ

Видният италиански композитор Оторино Респиги е роден през 1879 год. в Болоня, а е починал през 1936 год.

Творчеството на Респиги носи белезите на френският импресионизъм. Хармонията му е разнообразна, а оркестрацията изящна и колоритна.

Темите за своите произведения Респиги търси повече в музикалното минало на своята родина: грегориански концерт за цигулка, клавирен концерт на миксолидийска гама, антични италиански танци и арии и други. Той е преработил също и много творби на старите италиански майстори: Фрескобалди, Монтеверди, Витали, Таргини и др.

В симфоничната поема „Римски фонтани“ композиторият изразява чувствата, които е изпитал при съзерцаването на четири римски фонтана. Той ги е наблюдавал в часове когато техният характер е бивал в най-голяма хармония с пейзажа, когато тяхната хубост е била най-затрогваща.

Първата част на тази поема, вдъхновена от фонтана във „Вале Джулия“ събужда представата за един пасторален пейзаж: Стада от овце минават и се изгубват в свежата и влажна римска мъгла при зазоряване.

Един силен и настойчив фанфарен мотив на корните, доминиращ над трилерите на целия оркестър, представлява началото на втората част на тази поема — фонтан на „Тритона“*). Този мотив е като един радостен вик, при който приждат множество „наяди**“ и тритони“, които се преследват в безспирен танц межеу бликащите водни струи.

Една тържествена тема се понася като песен над продължителната и глуха звучност на оркестъра. Това е фонтана „Треви“, наблюдаван по обед. Преминвайки от дървените в медните инструменти, тази тема достига една тържествена звучност. Фанфарите екват и върху блестящата водна повърхност преминава колесницата на Нептун, теглена от морски коне, следвана от кортеж тритони и морски сирени. Шествието се отдалечава, като се чуват още фанфарите в далечината.

Четвъртата част (фонтана в двореца Медичи при залез слънци) се явява чрез една меланхолична тема, която се надига над едно нежно ромолене на водата. Това е тегнещия за лягане час. Въздухът трепти от звуците на камбани, на чуруликане на птичките, на шумоленето на листата и всичко се изгубва нежно в тишината на нощта.

*) „Тритон“ — според древната митология, е един от морските богове син на Нептун и Амфитрита.

**) „Наяди“ — са нисши богини, които са ръководили фонтаните и реките.

ШОПЕН

Величието на Шопен е величие на творец, който е създавал особен стил за своята епоха, който е въплотил нейните преживявания и чувства в майсторска форма на новото слово, така внушително за всеки слушател, независимо дори от неговата музикална подготовка. Историята на музиката ни показва, че само тогава, когато композиторите в търсене на вдъхновение, са се обръщали към народното творчество, олицетворено в песни, танци и поезия, когато са се докосвали до майката земя, когато са се старали да изразят в творчеството си надеждите, творбите, страданията и победата на новия човек, само тогава музиката преживява епоха на разцвет, раждаща нови стилове, достойно за своето време. В полската музика творчеството на Шопен е най-съвършения пример.

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

След жизнерадостната, безоблачна музика от втората симфония, преживял трагичната есен в Хайлигенщадт, Бетовен пристъпва към работа над третата си „героична“ симфония. Това произведение бележи нов етап, нова епоха в творчеството и живота на гениалния композитор. В третата си симфония Бетовен за пръв път изпъква като симфонист-драматург.

Два къси акорда ни въвеждат към първата тема, в която откриваме характера на героя — мъжественият, безстрашен човек, встъпващ в единоборство с потискащите сили на живота. Темата звучи като призив на фанфари. Но в хода на драматическото действие облика на бореца придобива нови черти. Още в главната тема се сблъскват противоречиви моменти. Присъединяват се и други мотиви, рисуващи героя в цялото му многообразие на чувства и преживявания: борба, лирически мечти и енергия, която преодолява всякакви прегради. Изранен, обезсилен в боя, героят възвестява победата, но тази победа е спечелена с цената на живота.

Втора част — „Траурен марш“. Народът изпраща загиналия герой без сълзи, с чувство на дълбоко сдържана скръб. Гибелта на единия зове към действие хиляди и милиони. И действително този прилив на енергия и воля се долавя в оживеното движение на скерцото и сцените на финала. Основната тема на заключителната част е взета от балета „Прометей“. Тук наред с принципите на широкото симфонично развитие Бетовен прилага и вариационни разработки. Създава се многоцветна смяна на епически, на тъжни и триумфално-героически картини и образи. Утвърждава се народното тържество — такава е заключението на симфонията.

139 | 3

Концерт
за
работници

Директор
Елиса Карапанчов

Директор
Гавр. Генов

14. X. 1955 г. 16³⁰ часа

Програма.

1. Глинка - бас фантази
2. Чайковски - симфоничен
марш
третан
арабски танц
танц за обгорелата
бас на цигарка
3. П. Чайков - трагичен танц
пајдушко
рџилица

[Faint, illegible handwriting on the left side of the page, possibly bleed-through from the reverse side.]

[Faint, illegible handwriting on the right side of the page, possibly bleed-through from the reverse side.]

149/4

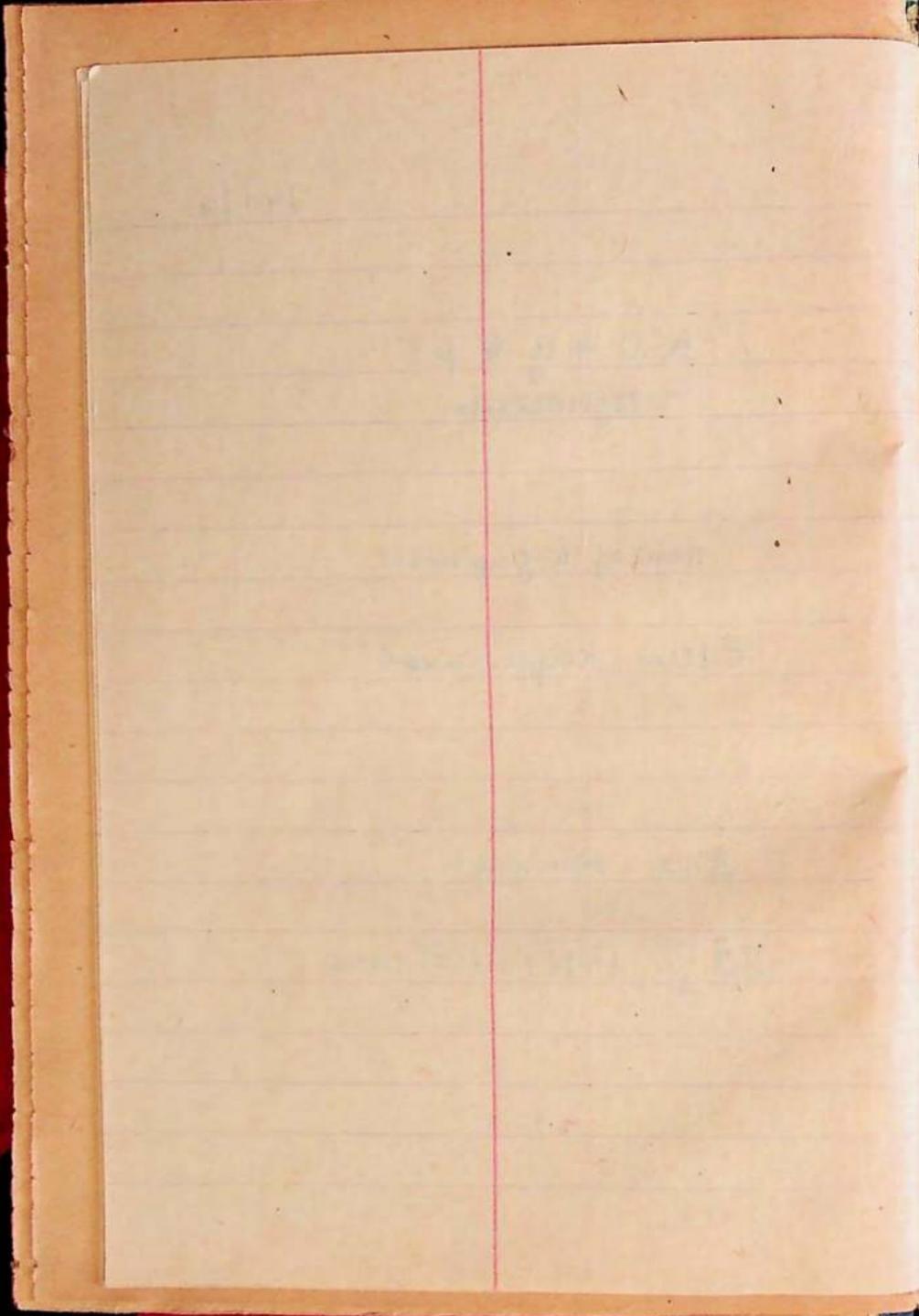
КОНЦЕРТ
взглядаем

Лентой и супрапорт

Елена Караманов

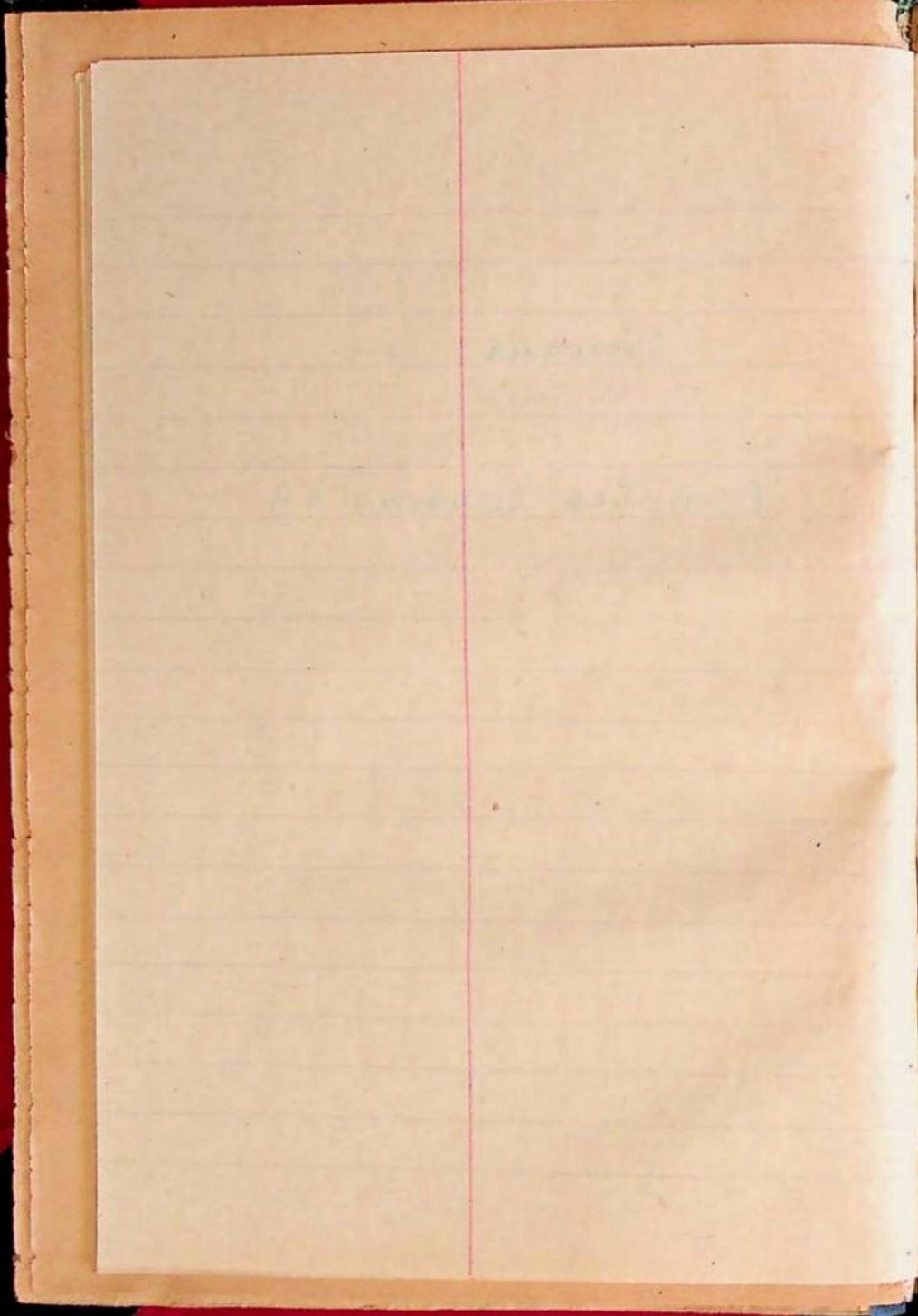
Пол офицера

29. X, 1955г. 10³⁰ часе

Програма :

Бетовен - Симфонии №3

141/5

Концерт
за
учащи и преподаватели

Директор

Еми Караманов

Ф. Симистра
театру

27.X.1955-1972

27.X.1955-202

1871

K. H. H. H.

Group of ...

...

...

...

...

...

1121.

Програми:

1. Бетовеч - VII Селзани
2. Големичов - Дестич. коро
3. Вездич - ари на Ригачица
из сел. "Ригачица"
4. Вездич - ари на Желот
из II д. на сел. Травнати
сел. Кич. Кросте
5. Таиковски - Вак на Цевот
6. Енески - Руч. райони № 1

1. *Chrysomelidae*

2. *Chrysomelidae*

3. *Chrysomelidae*

4. *Chrysomelidae*

5. *Chrysomelidae*

6. *Chrysomelidae*

7. *Chrysomelidae*

8. *Chrysomelidae*

9. *Chrysomelidae*

10. *Chrysomelidae*

142/6

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

СИМФОНИЧЕН *Водат 4 чин.*
КОНЦЕРТ *с Тео Пауофи*

Гост - солист
проф. ЛЕВ ОБОРИН
Народен артист на РСФСР, лауреат на Сталинска награда

Диригент
ЕМИЛ КАРАМАНОВ

Концертмайстор:
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ПРОГРАМА

- ВЕБЕР — „Еврианта“ увертюра
- РАХМАНИНОВ — Концерт за пиано и оркестър № 2
Moderato
Adagio sostenuto
Allegro scherzando
- БРАМС — Симфония № 4
Allegro non troppo
Andante moderato
Allegro giocoso
Allegro energico e passionato

30 октомври - неделя 19:30 часа

Дом на културата

КАРЛ МАРИЯ фон ВЕБЕР е роден през 1786 год. във Вутин; починал през 1826 год. в Лондон. От 10 годишна възраст започва да се занимава с музика без да може да получи системно музикално образование. Първата си служба като капелмайстор при театъра в Бреслау младият композитър заема на 18 години. През 1811 — 1813 год. Вебер живее в Дармщад, където усилено се занимава с оперна композиция при прочутия музикален педагог абат Фоглер.

Големият национално-обществен подем, последвал след падането на Наполеон, се е отразил и в изкуството. В тези години Вебер създава своите, получили огромна популярност, масови военно-патриотични песни.

Главното значение на Вебер, като композитор - романтик, се заключава в неговото оперно творчество, в утвърждаване основния тип на немската романтична опера. С операта „Вълшебният стрелец“ е свързана световната слава на Вебер и неговото право на безсмъртие. Следват оперите „Еврианта“ и по-късно „Оберон“.

Увертюрата „ЕВРИАНТА“ е в същност пролог на операта и е най-блестящата симфонична творба на Вебер в тази област.

Проф. ЛЕВ ОБОРИН е роден в Москва през 1907 год. в семейството на инженер. Неговият баща е бил голям любител на музиката, свирял на пиано и пеел. В семейството обичали да музичират, изпълнявали леки камерни ансамбли, свирели на пиано на четири ръце. Още в ранно детство у Лев Оборин се проявява силно влечение към музиката. Шест годишен, той вече по слух се научава сам да свири на пиано, да съчинява и записва музика. От девет годишната си възраст започва да се занимава системно с пианото под ръководството на известната московска педагожка Елена Гнесина. През 1921 год. завършва музикалното училище и постъпва в Московската консерватория, където учи пиано при изтъкнатия педагог и пианист Константин Игумнов и теория на композицията при Георги Катуар и Николай Мясковски. През 1926 год. Оборин завършва блестящо консерваторията и на следната година с голям успех се явява на международния Шопенов конкурс във Варшава. След конкурса започва неговата интензивна концертна дейност в Съветския съюз и в чужбина.

Едновременно с изпълнителската си дейност Оборин завършва и голяма педагогическа работа като доцент (от 1930 г.) и професор (от 1935 г.) в Московската консерватория.

За изтъкнати постижения в областта на концертно-изпълнителската дейност през 1943 год. той бе удостоен със Сталинска награда. Нееднократно е награждаван с ордени — „Ленин“, „Трудово червено знаме“ и др. Получава и почетното звание „народен артист на РСФСР“.

СЕРГЕЙ ВАСИЛИЕВИЧ РАХМАНИНОВ — е роден на 1 април 1873 год. Майката на композитора Любов Петровна започнала да учи сама сина си да свири на пиано и открила у него още на четири годишна възраст големи способности.

В 1882 год. Рахманинов пристига в Петербург и започва да учи в консерваторията на професор Демиански. Впоследствие се прехвърля в Московската консерватория и учи при проф. Н. С. Зверев, а б 1892 г. я завършва с отличие.

В 1896—97 г. работи в оперния театър в Москва. В 1898 г. по покана на Лондонската филхармония заминава за Англия, където с огромен успех изпълнява клавирните си произведения. През 1904 г. приема поканата на дирекцията на Большой театър в Москва. 89-те излизания на Рахманинов зад диригентския пулт на Большой театър според спомените на съвременниците му са били истински празник на руската музика. През 1907 г. свири в Париж и дирижира кантатата си „Пролет“ със солиет Шалаяпин. През 1909 г. изпълнява в Ню-Йорк за първи път току що завършения си трети клавирен концерт.

През февруари 1942 г. той тръгнал на концертна обиколка на която се простудил. На 28 март великият композитор починал в Калифорния от мълнионосна форма на рак.

Втория концерт за пиано е написан през 1901 г. Създаден след няколко годишна творческа криза, в началото на нов творчески подем, втория концерт е проникнат от радостно настроение, покорява слушателите с жизнеотвърждаващия тон на своята музика. В него мелодичния дар на Рахманинов се е проявил със забележителна сила. Причината за голямата популярност на Рахманиновите концерти се крие преди всичко не в пианистичния им блясък, а в истински националното им съдържание, в искреността на мислите, във високото майсторство стоящо на равнина на най-хубавите образци от клавиричното изкуство.

ЙОХАНЕС БРАМС — (1833—1897 год.) е роден в Хамбург, той прекарва по-голяма част от живота си във Виена, където се утвърждава като голям майстор.

Музиката на Брамс е пропита повече с философски размишления, отколкото с ярки и силни емоции. Неговата оркестрация е лишена от блясък и външна колоритност. Тя е само средство за осъществяване на идеите му. Но затова пък Брамс е голям майстор на полифонията и музикалната форма. Любовта му към народната песен ражда у него рядка мелодическа, творческа сила. От неговите теми лъха чистотата на епичен романтичен дух, който е свързан здраво с песенното богатство на своя народ.

Като всички творби от зрялата възраст на композитора Йоханес Брамс така и четвъртата му симфония носи характерните за този творчески период белези: ясна форма, здрава хармонична мисъл, скромни изразни средства, странене от пищност в оркестрацията, интимност в настроението. С една реч изкуство, което търси дълбочина на израза отколкото ефекти.

Първа част на IV симфония е в сонатна форма, с типичните ѝ три фази: изложение на темите, разработка, и повторение на темите от изложението. Това изложение е представено от три теми. Разработката е изградена върху елементи от първата тема и преходът свързващ първа и втора тема. Повторението на темите спазва класическия принцип за изравняване тоналността на темите. Втората част има също сонатна форма. Третата част се различава от другите части. Тя е по-жизнерадостна, написана е във форма на голямо Рондо. Четвъртата част представлява „Пасакалия“. Една повтаряща се през цялото времетраене на частта строго установена басова линия, върху която се изграждат вариационната форма на частта. Характера на последната част е специфичен Брамсов, с добре очертана кантилена и задълбоченост на чувството. Тя закръгля единството на настроението в цялата симфония.

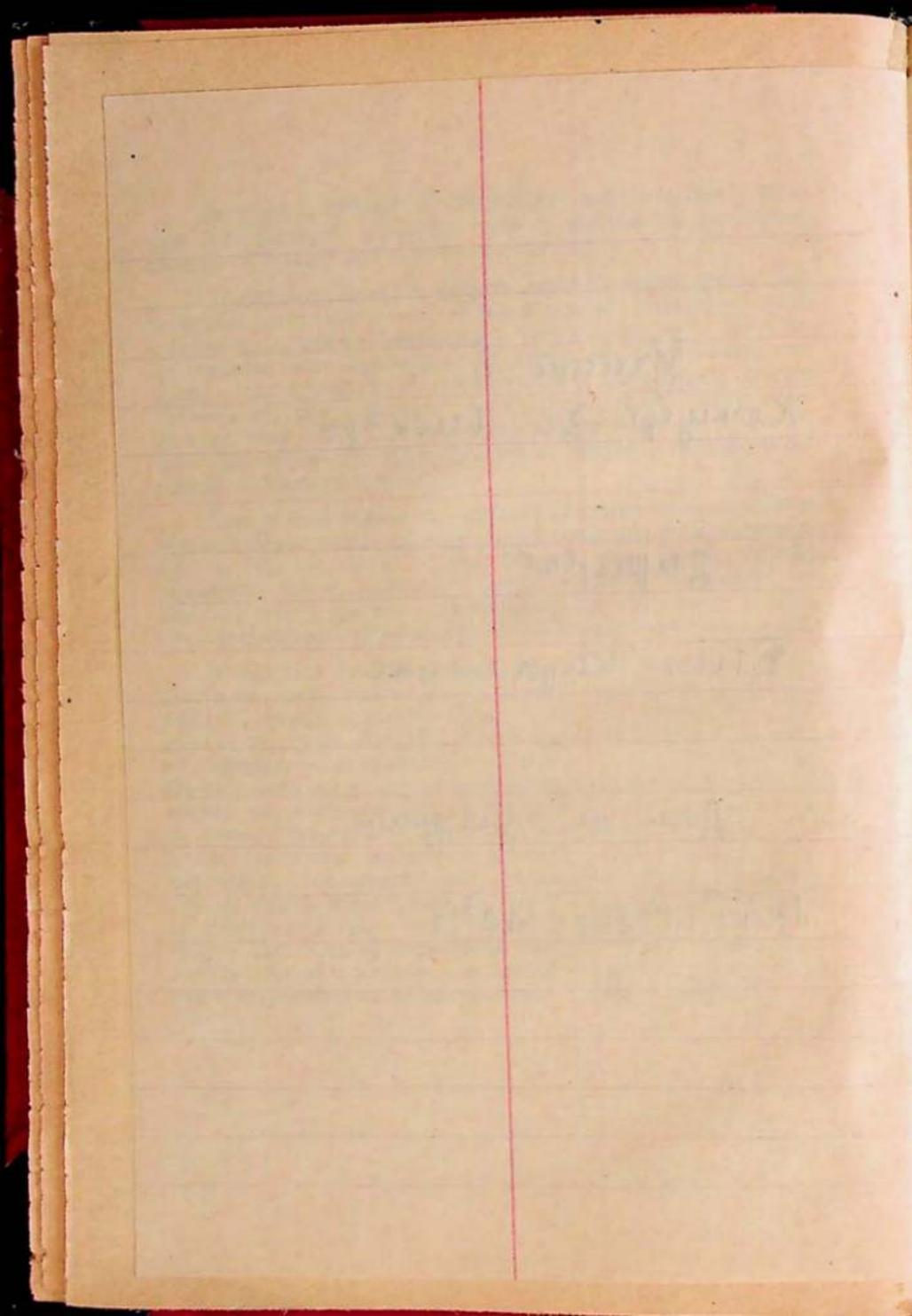
Урацие В
Концерт за пиано

Директ

Еми Карамево

Дом на културата

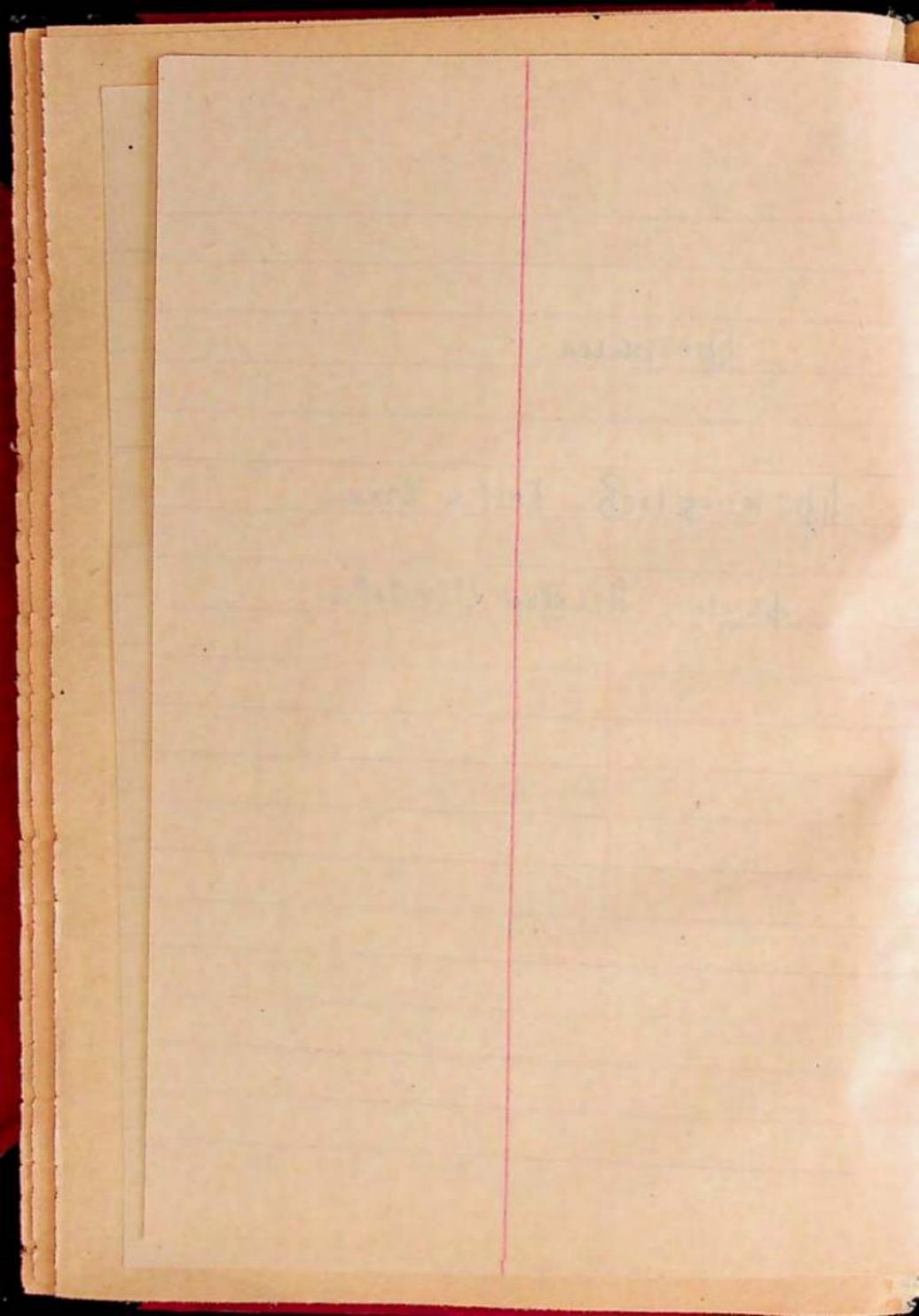
13. XI. 1955г. - 1030г.

Програма:

Прокофьев - Пет и вана

рецит. Силки Шойова

143/7

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

Водата и цип. - в Тво тайно

СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

Гост - солист

ИВАН ПОПОВ

концертмайстор на Държ. симф. радио оркестър, лауреат на Второто
общобългарско състезание за певци и инструменталисти.

Диригент

ЕМИЛ КАРАМАНОВ

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

18 ноември - петък 19:30 часа

Дом на културата

ПРОГРАМА

БЕТОВЕН — Леонора № 3 — увертюра

МЕНДЕЛСОН—Концерт за цигулка и оркестър

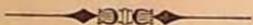
Allegro molto appassionato

Andante

Allegro vivace

ЧАЙКОВСКИ — „Лебедово езеро“ — балетна сюита

1. Въведение	7. Испански танц
2. Сцена—гости	8. Вариация
3. Вариация	9. Разказ на Одета
4. Полонеза	10. Pas de six
5. Сцена—лебеди	11. Валс
6. Танц на четирите лебеда	

ЛУДВИГ ван БЕТОВЕН (1770—1827 год.) е най-великият композитор във вековете; поет и революционер, неговата музика художествено отразява духа на една славна, героична епоха; френската революция от 1789 година; борбите на трудените и изтерзани народи за свобода, братство и равенство. Велики идеали — възторжени служители! И Бетовен е между тях. Всеки чрез призванието си — Бетовен чрез музиката си. Изкуството му е въодушевяващо, героично. „Изкуството трябва да подклажда огъня в човешките гърди“, казва сам Бетовен. Със силата на своята музика, той отразява наред с личния си трагизъм и драматизма на своята епоха. Неповлияна от преходността, музиката му живее през вековете, за да учи и вдъхновява поколенията.

„Леонора“ № 3 — увертюра.

Бетовен е написал три увертюри към операта „Фиделио“, които носят названията Леонора № 1, 2 и 3, като и трите са написани в до-мажор. От трите — „Леонора“ № 3 е най-добрата и е едно от най-красивите произведения в творчеството на Бетовен. Както „Леонора“ № 2, така и прочутите му други две увертюри „Егмонд“ и „Кориолан“ се явяват като грандиозни картини на душевна борба, дълбоки откровения на човешки преживявания, в моменти на висше напрежение.

ИВАН ПОПОВ — роден 1921 год в Лом в семейството на учител по музика. Първите си уроци по цигулка започва на 5 годишна възраст при баща си. В 1940 г. постъпва в музикалната академия в София в класа по цигулка на професор Христо Обрешков. Тук започват и първите му прояви като солист. След завършване на академията, постъпва в Софийската държавна филхармония. През 1952 год. участва във Второто общобългарско състезание за певци и инструменталисти и бива удостоен със званието „лауреат“ на състезанието. От 1950 год. до 1952 год. той е асистент на проф. Недялка Симеонова в музикалната академия. Концертирал е с голям успех във всички симфонични оркестри в България.

Понастоящем Иван Попов е първи концертмайстор на Държавния симфоничен радио оркестър.

ФЕЛИКС МЕНДЕЛСОН БАРТОЛДИ е един от най-видните композитори от романтичната школа.

Още от най-ранно детство Менделсон проявява музикална дарба: на десет годишна възраст той свири пред публика с голям успех, а петнадесетгодишен той е вече и композитор, от когото са се възхищавали Вебер и Гьоте. На седемнадесет години написва гениалната увертюра „Сън в лятна нощ“ — по сюжет на шекспировото едноименно произведение. В него той показва съвършената си творческа зрялост и пълно овладяване техниката на композирането.

Написал е пет симфонии, много увертюри, квартети, солови песни, два концерта за пиано и оркестър и един концерт за цигулка и оркестър.

Концертът в ми миньор за цигулка и оркестър е едно от най-хубавите му творби. Свежите теми, чудно хубавата кантилена и издържаната архитектурника са характерни за неговия музикален стил.

Първата част се разгъва в епически стил. Темите, които преминават ту в соловия инструмент, ту в оркестъра, въздействуват със своето настроение.

Втората част, откровение на човешката душа, разлива нашироко мелодията си, която със своята нежност и хармоничност гали душата.

А третата част, със своето вихрено темпо и с изтънчеността на настроението си, закръгля гениалния финал на творбата.

Поради необикновената си красота и свежест, този концерт заема едно от първите места сред концертите за цигулка и оркестър и е винаги в репертоара на най-големите майстори на цигулковото изкуство.

ПЕТЪР ИЛИЧ ЧАЙКОВСКИ (1840—1893). Огромното и разнообразно творчество на гениалния композитор П. И. Чайковски се ползува с голяма популярност сред народите от всички страни в света. Голямото влияние и въздействие на музиката на Чайковски лежи преди всичко в нейната човечност и простота. Чайковски говори всякога прост и разбран език — даже и тогава когато предава и най-сложни и дълбоки мисли. Музиката му докосва и вълнува не само ограничен кръг на познавачи и ценители, но тя винаги е търсила и стигала сърцата на народа.

Петър Илич Чайковски е роден на 7 май 1840 година във Воткинск, починал на 7 ноември 1893 гог. в Петербург.

Чайковски е един от най-големите композитори на 19 век. Своите съвременници той превъзхожда с богатството, пълнотата и многостранността на своето творчество. Благодарение на това Чайковски се сочи като най-висшото постижение на класическия руски реализъм.

Балета „Лебедово езеро“, Чайковски е започнал да пише през 1877 год. по поръка на Дирекцията на Балшой театър и по инициатива на тогавашния инспектор на репертуара В. П. Бегичев. Той заедно с балетмайстора Хелцер се явяват като автори на либретото.

Сюжета на „Лебедово езеро“ е вариант на един от най-разпространените мотиви на народните приказки. Злите магьосници превръщат девойки в птици (или други същества) и преодоляване на магията със силата на любовта и преданността — тема срещаща се в много руски приказки.

В центъра на музикалното съдържание на балета се явява образа на девойката-лебед Одета. Музикалният портрет на Одета служи за главна музикална тема на цялото произведение.

Чувствата на Одета и Зигфрид са отразени в един от лиричните епизоди на балета и е един от най-хубавите и вдъхновени епизоди — любовният дует, адажиото във второто действие гдето трогателно просия напева се разраства в симфонична широка и увлекателна кантилена.

При всичките романтични образи на девойките-лебеди музиката на Чайковски ги въплотшава като дълбоко реални и конкретни човешки образи.

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

144 | 8

СИМФОНИЧЕН КОНЦЕРТ

Гост - диригент

ИВАН БАКАЛОВ

абсолвент - диригент от Държавната консерватория

Гост - солист

ГЕОРГИ БАЙНОВ

лауреат на V мн. световен фестивал във Варшава
и на Второто общобългарско състезание
за певци и инструменталисти.

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

2 декември - петък 19:30 часа

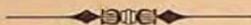
Дом на културата

ПРОГРАМА

Д. НИКОЛОВ — Сюита

ХАЧАТУРЯН — Концерт за цигулка и оркестър
Allegro
Andante sostenuto
Allegro vivace

ЦЕЗАР ФРАНК — Симфония в ре мажор
Lento, Allegro non troppo
Allegretto
Allegro non troppo.

ИВАН БАКАЛОВ — роден на 2. XII. 1928 год. в град Стара Загора. На 12 годишна възраст започва несистемни занимания по пиано, които задълбочава през последните години на гимназията, когато се запознава с клавирните сонати на Хендел, Хайдн, Моцарт и Бетовен и проявява интерес към българското музикално творчество. Като ученик участва в клавирни продукции.

През 1948 год. постъпва в Софийската държавна консерватория, където учи пиано при проф. Димитър Ненов. През 1952 год. младия музикант завършва с отличие редовния курс на консерваторията. Още като студент той постъпва в радио София, където работи последователно като музиколог в музикално образователната редакция, като ръководител на сектора за художествена музика и като ръководител на симфоничните радио предавания. Непосредствено след завършване на теоритичния отдел на консерваторията през 1952 год. Бакалов се явява на конкурс за специалния диригентски клас на същата, в който постъпва с най висок успех от всички явили се кандидати. По време на специализацията си Бакалов е ученик по диригентство на заслужилия артист проф. Асен Димитров. През последната година на специалното си обучение той работи с Академичния симфоничен оркестър.

ЛАЗАР НИКОЛОВ е роден в Бургаз през 1922 година. През 1946 год. е завършил софийската държавна музикална академия като ученик по пиано на проф. Димитър Ненов и по композиция на проф. Панчо Владигеров.

Лазар Николов е един от най-талантливите млади български композитори, който още от първите си творби показва белезите на един ярко очертан стил отличаващ се с тънко лирично чувство. В последните си творби той прави сериозни постижения в новите насоки на българската музика.

По важните му творби са: клавирно трио, сонати за цигулка и пиано, чело и пиано и пиано и пиано, концерт за пиано и оркестър, концерт за струнен оркестър, прелюд, вариации и финал, фантазия и fuga за пиано и пр.

Сюитата за симфоничен оркестър е писана през 1946—1947 год. по времето в което Николов е бил ученик на Владигеров. С нея той абсолютира по диригентство в академията и наложи името си като композитор. Сюитата издава органическа връзка с народната песен. Тя е изпълнявана от всички симфонични оркестри в страната с най-голям успех.

Сюитата се състои от три части. Пролога е встъплението и носи театрален характер. Арията е изградена върху една широка песен в триделна форма и преминава в почти всички инструменти. Танцът има характер на токата и се отличава с характерен и увличащ ритъм. Композицията завършва ефектно и при нарастваща възбуда.

АЛ. ХАЧАТУРЯН — Концертът на цигулка и оркестър от Хачатурян е писан през 1940 год. В много отношения той напомня писания през 1937 год. концерт за пиано и оркестър, но се отличава от него с по-голямата си задълбоченост, майсторска разработка и завършеност. Цигулковият концерт се оценява високо, както от естетична гледна точка, така и от виртуозна. Може с увереност да се твърди, че този концерт на Хачатурян се нарежда наравно с най-значителните произведения от този жанр. За това свидетелствуват многобройните негови изпълнения в Съветски съюз и чужбина. За този концерт Хачатурян получава Сталиновата премия за 1941 год.

Концертът започва с кратко встъпление — властно и призивно. В tutti-то на оркестъра неочаквано нахлува солиращата цигулка. С първите тактове тя приковава към себе си вниманието с неукротимата си енергия и ритмично импулсивно движение. Главната тема, танцова по характер, е изискана и е пълна с изящност и грация. Втората тема е широка, певуча и спокойна. В нея има нежност и мъка — упоение и съзерцание. Подчертаната контрастност на две теми дава на композитора голяма възможност за развитие. Разработката завършва с една прекрасна и виртуозна кадеңца. Темите на концерта се превръщат в брилянтни пасажи, които ефектно въвеждат в репризата.

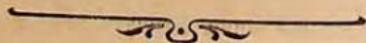
Втората част, подобно на бавната част на концерта за пиано, принадлежи към най-хубавите страници на Хачатуряновата лирика. Ако в бавната част на концерта за пиано господства философската съзерцателност, то тук във втората част на този концерт, има повече огън и увлечение. Темите на втората част се отличават по своята красота даже и от другите теми на концерта. Първата тема е пълна с чувствено очарование, втората страдна и малко сурова. Бавната част може да се оприличи на едно живописно ноктюрно — романтична песен, разливаща се в нощна тишина.

В това спокойствие неочаквано се втурва бурното начало на третата част. Блестящият финал е картина на празнично веселие, заляно от слънчева светлина. Тук има изобилие на звукови краски и учудващо разнообразие от танцови ритми. Във финала е обрисувано живо и увлекателно силата на великолепните кавказки танци. Финалът е органически свързан с цялото развитие на концерта и по такъв начин се явява като естествен завършек на произведението.

ЦЕЗАР ФРАНК (1822 — 1880 год.) Започва музикалната си кариера като органист и капелмайстор в Париж. Композира от рано, но призвание получава твърде късно, в последните десетина години на живота си когато е вече и професор в парижката консерватория. Природно скромен, привързан към органа и учениците си, той твори далеч от светските суети. Това дава отражение върху творчеството му което е романтично по дух и се характеризира с дълбочина, сила на чувството и предпочитание към органична звучност и големи композиционни форми. Като композитор Цезар Франк носи влияние от Бах, Бетовен, Вагнер и Лист, но яснотата, чистотата и простотата на неговите изразни средства го изтъкват като типичен френски композитор. С творчеството си той се изправя срещу нарастналото влияние на Вагнер в Франция и се явява като основател на френския национален стил.

Самият Цезар Франк е стоял на чело на кръг компонисти образували национално музикално сдружение за защита на френската музика от чуждо влияние.

По важните му творби са: симфония, симфонични поеми, соната за цигулка, пет оратории и множество вокални и камерни пиеси.

14519

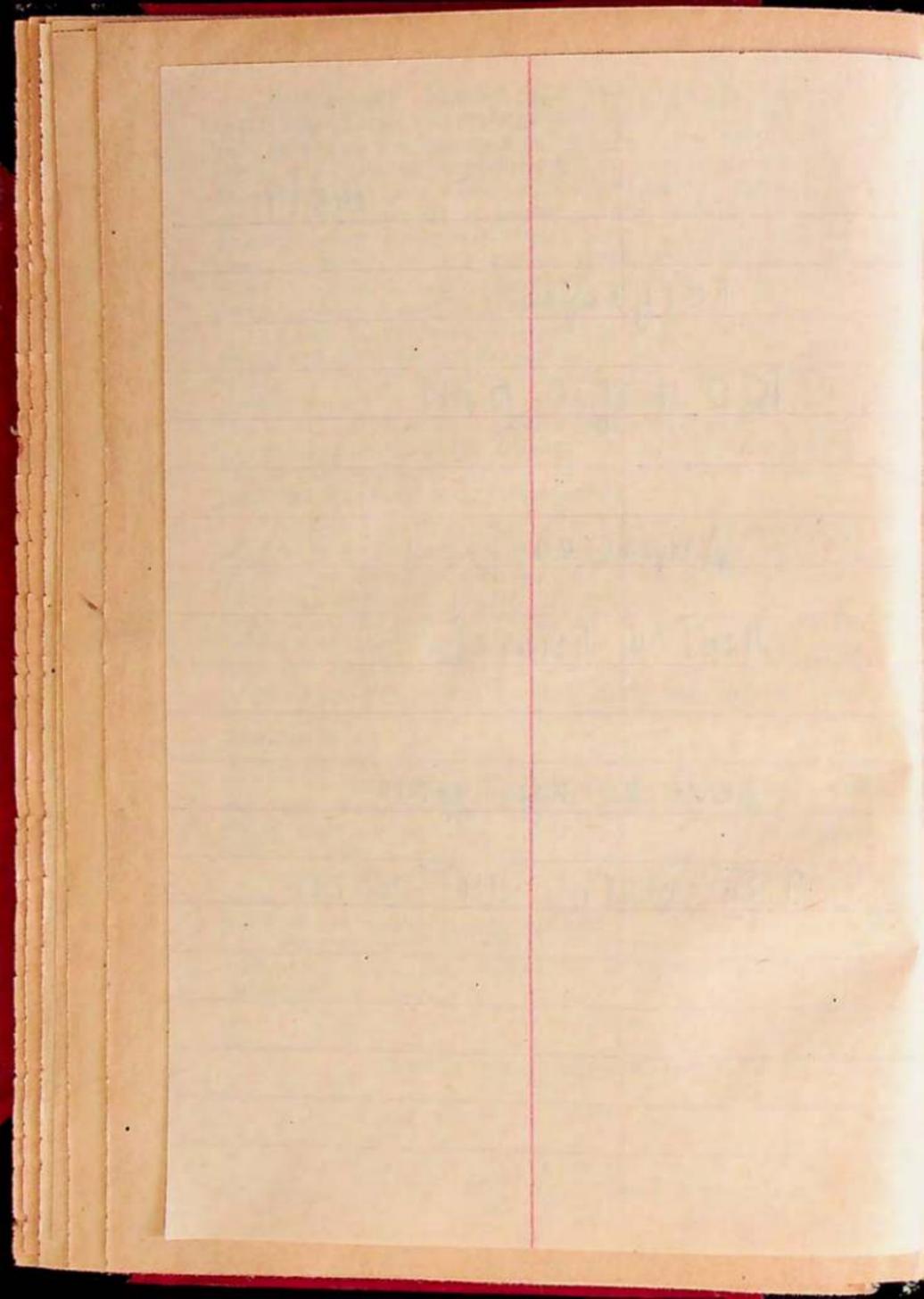
Погуляеца
КОНЦЕРТЪ

Директент:

Людвен Пинчев

Дом на културата

9. XII. 1955 г. - 1930 часа

Програма:

1. Росини - у в. кѣ. оѣ. Сев. Брѣстан
2. Таиковски - вѣс из IV к. на оѣ. Евр. Океан
3. Пухини - Арш на Тоска. со. Бохаген
4. И. Ураче - Кемзев вѣс
5. И. Ураче - Виенск. крѣв - вѣс
6. И. Ураче - Сими Дунов - вѣс

— — —

1. Сивѣани - Арш на Мавурена из
IV д. на оѣ. Пф. Келеса
со. Пена Маркова
2. Пухини - Арш на Бѣтѣфка - II д.
со. Пена Маркова
3. Вездѣ - Арш на Рибонен. III д. - со. К. Курбес
4. Таиковски - Арш на Океан. III к. со. — — —
5. Бездѣ - Кабанерѣ из об. Кармен. со. А. Ташева
6. Караурѣ - Галѣ - таму на жѣвѣкѣ
Ледѣнѣ
Сѣбѣн Таму

[The page contains extremely faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the paper. The text is mirrored across the red vertical line.]

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

146/10

БЕТОВЕНОВ
КОНЦЕРТ

Гост - диригент

ЕДГАР КОЗМА

първи диригент на симф. оркестър при главната дирекция
на румънската кинематография

Гост - солист

ЛЮБА ЕНЧЕВА

лауреат на Димитровска награда

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

23 декември - петък 19:30 часа

Дом на културата

ПРОГРАМА

- БЕТОВЕН — „Егмонт“ — увертюра
Концерт за пиано и оркестър № 4
Allegro moderato
Andante con moto
Rondo vivace
Симфония № 2
Allegro con brio
Largeto
Scerzo-Allegro
Allegro molto

ЕДГАР КОЗМА — е роден в Букурещ през 1925 год. От малък проявява музикални способности. На десет годишна възраст започва да учи пиано. Музикалното си образование е получил в Букурещката консерватория, а специализация в Париж по диригентство и композиция. Той е първи диригент на главната дирекция на румънската кинематография. Автор е на редица сонати, филмова музика и симфонични творби. Дирижирал е Букурещката филхармония и симфоничните оркестри в Н. Р. Румъния. Понастоящем той е назначен за диригент в Букурещката филхармония.

ЛЮБА ЕНЧЕВА е родена в София. Още на 4 годишна възраст започва първите уроци по пиано при майка си. Като 10 годишна тя спечелва първа премия измежду 65 кандидати на международния конкурс на Държавната музикална консерватория „Джузепе Верди“, като получава италианска стипендия за следване. Завършва същата консерватория на 16 год. възраст с пълно отличие и получава титлата „професор по пиано“.

След това специализира в Париж при френския клавир-виртуоз и педагог Марсел Чиапи, а по-късно при Едвин Фишер в Берлин.

От 19 год. възраст пианистката Люба Енчева започва самостоятелна концертна дейност у нас и чужбина. Била е солистка на филхармониите в София, Виена, Берлин, Мюнхен и Париж.

Понастоящем Люба Енчева е професор в Държавната музикална академия в София. За проявено големо майсторство и високи постижения в концертната ѝ дейност заслужено получава званието „Лауреат на Димитровска награда“.

ЛУДВИГ БАН БЕТОВЕН — роден на 16 декември 1770 г. Бетовен получава музикална подготовка в родния си град Бон. Двадесет годишен вече той се отзовава във Виена, където за кратко време успява да привлече вниманието на цялата музикална общественост.

Съвременник на Френската революция от 1789 год., Бетовен отразява в музиката си духа на тази героична и славна епоха и тежките борби на народите за свобода.

От цялото му творчество най-задълбочени в идейно отношение са симфонията му. У Бетовен няма и следа от старата сюитообразна симфония на 18-то столетие, чието главно предназначение е било да се достави леко, приятно музикално развлечение на слушателите. Напротив, цялото му творчество е подчинено на една основна идея, изградена на дълбока вътрешна борба. А като изхвърля менуета, които счита за остатък от танцувалия характер на класическата сюита и го заменя със скерцото, той открива по-свободно поле за вътрешно вдълбочаване и разширение на симфонията.

„ЕГМОНТ“. — Бетовен е написал 11 увертюри и музика към различни драматични произведения. От тях четири са запазили своята поетична свежест: „Леонора № 3“, „Егмонт“, „Кориолан“ и увертюрата „За освещаването на новия театър“.

Увертюрата „Егмонт“ опус 84, е написана през месец май 1810 година, когато Бетовен написва музиката на Гьотевата драма „Егмонт“. Увертюрата е най-завършената част на тази музика. Тя започва с бавно и драматично въстъпление: Холандия е под иго, съвестта е потъпкана, родината е в нужда. Идеята за свободата, обаче, пламти непрестанно в душите на будните патриоти. Алегрото израства из тази трагична обстановка — израз на открита борба и възмущение срещу феодалното потисничество. След победно звучащи акорди на духовите инструменти настъпва финала — победна симфония, апогеоз на борбата срещу тъмнината и робството и на победата на свободата.

Тази героична увертюра завършва с бляскави акорди, в които се вплитат тоновете на пиколото — инструмент, който Бетовен много рядко употребява при своята инструментация.

КОНЦЕРТ № 4 за пиано и оркестър (алегро модерато, анданте кон мото, рондо—виваче). Концертът започва с въстъпление от соло пиано в което темата се изяснява съсредоточено и съдържано. Тя се поема с последователност от оркестъра, където чрез увеличаване силата, напрежението расте непрекъснато. Следват отстъпление на примирение и замечаност. Тук вече се поставя борбата между скръбта и силата. След няколко лирични отклонения, с категоричен възход в настроението завършва първата част.

Втората част е диалог между солист и оркестър. В нея борбата е най-изтъкната.

Първите тонове на последната част изненадват с елегантността и веселостта на вивачето. Това би ни възмутило ако Бетовен не ни беше накарал да свикнем с тези контрасти.

Цялата част протича при весела игривост и възторженост, като изключим навяваните от страничните теми замечтаеност и болезненост. Концерта завършва с тържество на радостта и силата.

ВТОРАТА симфония е композирана по време на един нерадостен период в живота на Бетовен; постоянно увеличаващата му се глухота. На следния ден след написване Хайлигенщадското завещание (6. 10. 1802 г.) той започва работа над нея и противоположно на песимистичните чувства, които са го вълнували тогава, тази симфония е напоена с юношеско, жизнерадостно съдържание.

В бавното въведение най-красивите ефекти се сменят, отчетливо и неочаквано; пеещата мелодия, тържествена и трогателна, още от първите тактове внушава чувство на уважение и подготвя към вълнение. С това превъзходно *adagio*, е свързано увлекателно, *allegro*, в което последователно се излагат и развиват двете теми.

Втората част е изградена върху задушевна мелодия изложена отначало от квартета, а след това необикновено изящно видоизменена, без да се изгуби нежния ѝ характер. Това е очарователно изображение на невинното щастие, едва-едва помрачено от няколко меланхолични звуци.

Скерцото — искрено и весело, се характеризира с резки динамически контрасти. В него е отразен юношеският порив на благородното сърце, което вярва в живота. Отделните инструменти си оспорват един на друг всяка частица от мотива, но нито един не го изпълнява изцяло.

Четвъртата част, в духа на скерцото е не по-малко изящна от него.

Взгляды

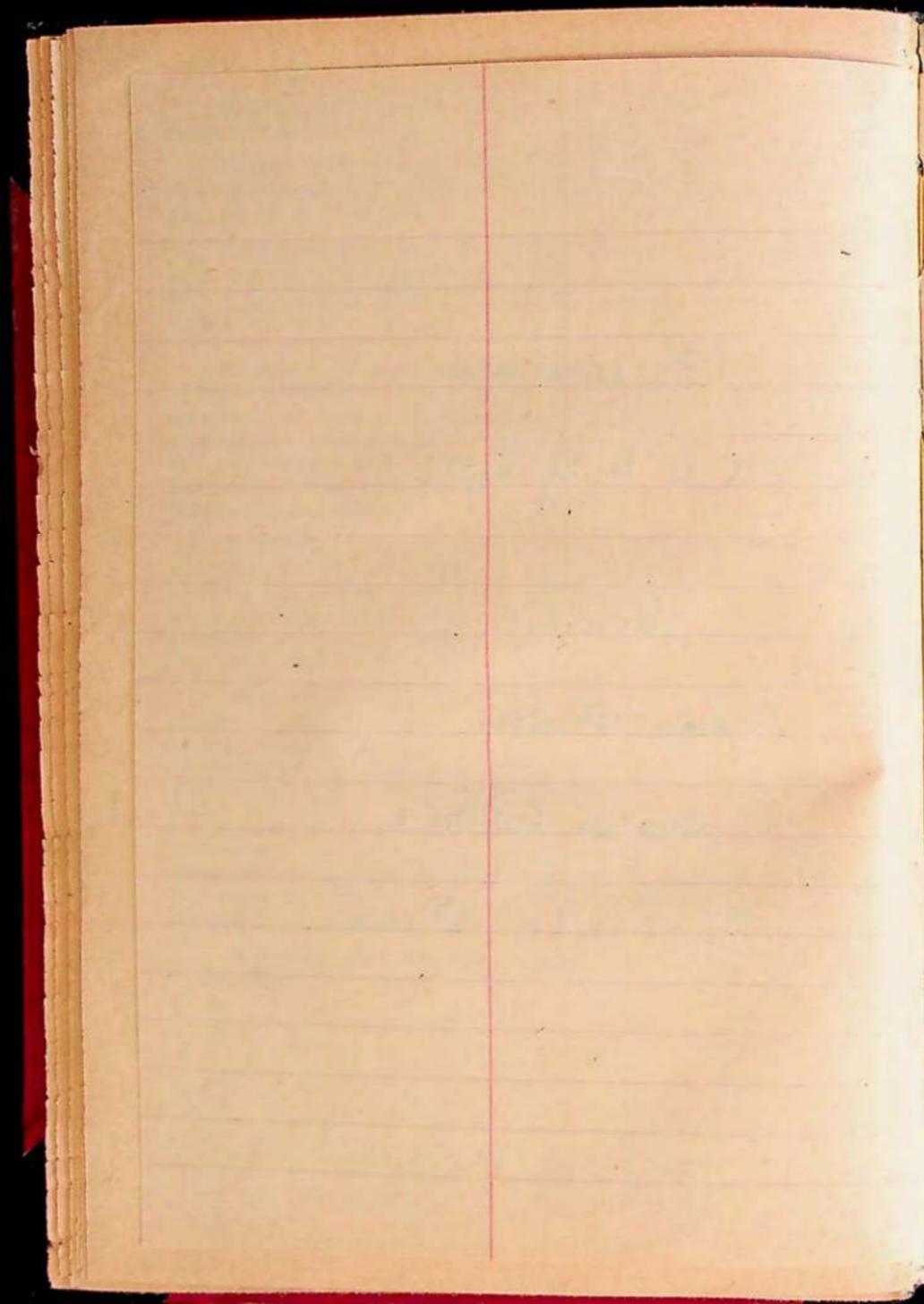
концепт

Аргумент:

Paulo Pairev

Давид Гоберн

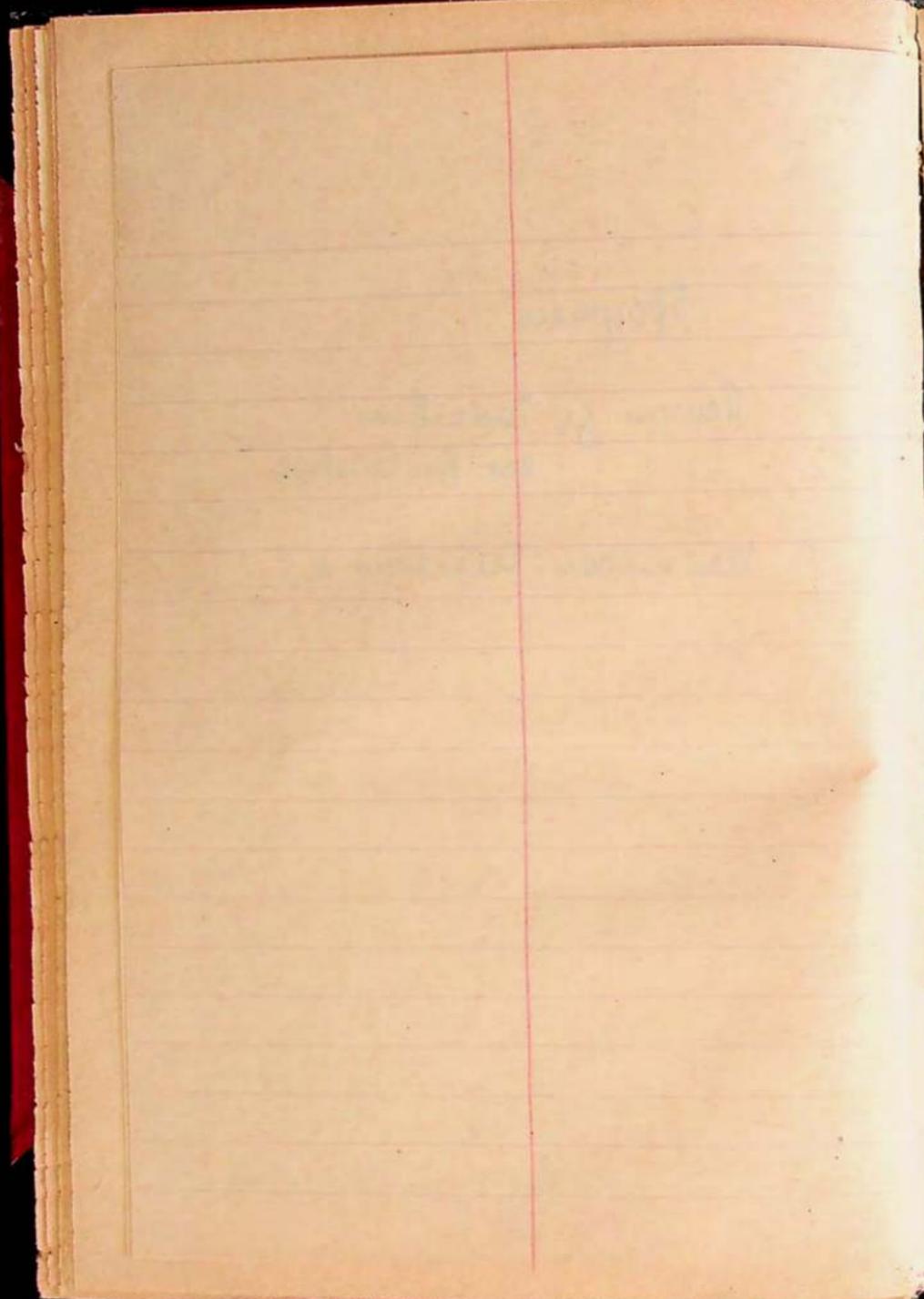
27.XII. 1955 г. 17 лет

Программ:

Лекции з/в Таиковский-
лек. Вл. Сидоров

Таиковский-Сидоровы №5

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

147/11

Л И С Т О В
К О Н Ц Е Р Т

Гост - солист
О Т О Л И Б И Х
лауреат на Димитровска награда

Диригент
Р О М Е О Р А Й Ч Е В
гл. диригент при Нар. опера — Русе

Концертмайстор
Х Р И С Т О Д Ю Л Г Е Р О В

ДОМ НА КУЛТУРАТА

10 януари — вторник
12 януари — четвъртък

Начало 19:30 часа

ПРОГРАМА

ФРАНЦ ЛИСТ — Унгарска фантазия

— Концерт за пиано и оркестър № 1

в ми бемол мажор

Allegro maestoso

Quasi adagio

Allegretto vivace

Allegro marciale animato

— Концерт за пиано и оркестър № 2

в ла мажор

Adagio sostenuto assai

Allegro agitato assai

Allegro deciso

Allegro animato

Унгарска рапсодия № 2.

ФРАНЦ ЛИСТ — е роден на 22. X. 1811 г. в Райдинг (Унгария), а е умрял на 31. VII. 1886 год. в Байрой. Първите уроци по пиано получава от баща си, а сетне учи във Виена при проф. Черни и Салиери. Само 11 годишен Лист дава концерти във Виена. След няколко години баща му го отвежда в Париж гдето го поверява на проф. Паер и Райха. Първият му концерт има необикновено голям успех. През 1827 год. умира бащата през време на концертно пътуване. Лист е само 16 годишен и преживява с майка си тежки изпитания. Благодарение познанството си с Паганини, Шопен и Берлиоз, успява да стъпи здраво на краката си. Името му на най-голям пианист — виртуоз е вече утвърдено.

През 1839 год. Лист предприема концертна обиколка из Европа. В 1842 год. той става диригент при двора във Ваймар. Под грижите на високо образованата украинка Каролина Витгешайн започва същинския творчески период за Лист: симфонични поеми, унгарски рапсодии, клавирни концерти и др.

В творбите си той провежда принципите на „Програмната музика“. Лист е поетично — лирична натура. За творбите си избира поетични сюжети. Така той създава и утвърждава „Симфоничната поема“ като възлощение на поетични идеи в музиката. Във Ваймар се стичат към него цяла редица привърженици на новата насока — „Новоромантиката“ — в музиката.

Борбата между класиката и новоромантиката се изостря до там, че в 1861 год. Лист напуска Ваймар и се преселва в Рим. Тук пише оратории месси и понеже не сполучва да се венчее с Каролина Витгешан, приема духовен сан и расо. След години педагогична и диригентска дейност отново във Ваймар, а временно и в Будапеща, на 31. VII. 1886 година завърши своя живот в Байройт.

Трите исторически заслуги на Лист са че е създал „Симфоничната поема“, „Програмната музика“ (съвместно с Берлиоз) и „Модерния клавирен стил“.

Написал е: 16 симфонични поеми, Една симфония, 3 клавирни концерта, 19 унгарски и 1 Испанска рапсодия и много други гениални творби за пиано.

Двата клавирни концерта са изградени върху чисто поетични теми, а разработката им разкрива гениалната Листова архитектоника. Те отразяват дълбоките вътрешни преживявания на Лист: втория концерт — лирично съзерпательни моменти чувства на страх пред задгробния мир, необятна радост от красотата на живота, възторжено опиянение от постигнати блянове: първият — тържесвующ дух, нежни лирични преживявания на най тънък хумор и победен марш.

Фантазията върху унгарски народни мелодии, представява разработката на 14-та негова Унгарска рапсодия.

Унгарските рапсодии на Лист се ползват със световена известност. Това са фантазии, изградени върху унгарски народни песни и танци. Рапсодия № 2 е една от най популярните творби на Франц Лист.

Следваща програма

ПОПУЛЯРЕН
КОНЦЕРТ

Гост - солист

НИКОЛАЙ ГЯУРОВ

носител на голямата награда на Париж

Диригент:

РОМЕО РАЙЧЕВ

гл. диригент при Нар. опера — Русе

148/12

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

ПОПУЛЯРЕН
КОНЦЕРТ

Гост - солист

НИКОЛАЙ ГЯУРОВ

носител на Голямата награда на Париж
лауреат на Световния младежки фестивал във Варшава

Диригент

РОМЕО РАЙЧЕВ

първи диригент при Нар. опера — Русе

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

ДОМ НА КУЛТУРАТА

19 януари — четвъртък
20 януари — петък

Начало 19-30 часа

ПРОГРАМА

- ЧАЙКОВСКИ — „Ромео и Жулиета“—увертюра
- ВЕРДИ — ария на Филип из оп. „Дон Карлос“
- РАХМАНИНОВ— каватина на Алеко из оп. „Алеко“
- ЧАЙКОВСКИ — Симфония № 5
Andante Allegro con anima
Andante con moto
Valse. Allegro moderato
Finale.
-
-

24 януари—вторник

ДОМ НА КУЛТУРАТА

КЛАВИРЕН КОНЦЕРТ

ЛАЗАР ЛЕВИ

ПАРИЖ

Билети при концертно бюро тел. 31-64

НИКОЛАЙ ГЯУРОВ е роден на 13 септември 1929 год. във Велинград, където завършва гимназия. Музикални интереси проявява още като дете. През 1949 г. на общоюсковия преглед за художествена самодейност взема първа награда. Наскоро след това Гяуров постъпва в Държавната консерватория, където учи една година при народния артист Христо Бръмбаров. Понататъшното си музикално образование той получава в Ленинградската, а после в Московската консерватория.

Миналата година Гяуров взе участие в Петия световен фестивал на младежите и студентите във Варшава където извоюва първа награда и златен медал. Също миналата година Гяуров взе участие на международния конкурс по пеене в Париж, където спечели ГОЛЯМАТА НАГРАДА НА ПАРИЖ.

ПЕТЪР ЧАЙКОВСКИ (1840—1993) хармонично съчетава симфонизма с висшите принципи на изкуството-реализъм и народност. Романтичната по дух негова музика, се характеризира със задушевност, меланхолия, топлота, с горещ патос и стихийност, но нейните корени са дълбоки в руската национална почва.

Петата симфония е писана в последните години от живота на Чайковски. Над трагичните противоречия, през които преминават първите две части се издига светлия и тържествен финал, който утвърждава победата. Това е най-оптимистичната симфония на великия руски композитор. Първата част е в сонатна форма. Въведение — *Andante*. Изложен е мотивът идейно обединяващ всички части на симфонията. Изложение *Allegro con anima*. Първата тема е израз на грубия живот, който приижда на вълни и иска да разбие светлия копнеж на твореца. В грохота на тия вълни се чува стенание, болка, копнеж — втората тема, призив за щастие В борбата побеждава светлото начало.

Втората част е наситена с много лиризм, на места и с драматизъм. Запява корна, а след нея оркестърът спокойна песен, израз на силният човешки дух. Прозвучава уводният мотив — тъмен, рязък, застрашителен. Но за кратко, отново се чува песента спокойна и уверена.

Третата част е изложена във вале, триг, валс и кода. Тя е светла и радостна по ритъм, мелодия и характер.

Четвъртата част е във форма на рондо соната. След въведение в което прозвучава триумфално обединяващия мотив, следва престо изградено върху руски народни теми, пълна с бодрост, вяра и оптимизъм. Бързият и ефектен финал е апотеоз на вярата в бъдещето.

„РОМЕО И ЖУЛИЕТА“ — увертюра-фантазия по едноименната трагедия на Шекспир е преработвана на два пъти: през 1870 и 1880 години. Това прекрасно програмно произведение е окончателно завършено след смъртта на Чайковски от неговия ученик—композитора С. И. Танеев, който не е изменил нищо от основната мисъл на произведението.

Основната тема и нейните варианти се отличават с една изключителна красота.

ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ е роден в 1813 год. в Ронколе при Бусето (Парма) починал 1901 год. в Милано. Поради показана от рано музикална дарба, започва да учи при селския органист Байстроки и при Провези от Бусето и напредва толкова, че едва 11 годишен той свири на орган. С поддръжка от града Бусето, Верди отива да учи в Милано, но не го приемат в консерваторията, понеже нямал дарба. Тогава той започва да учи частно при цимбалиста на „Скала“ — Лавиня, който бидейки капелмайстор на театъра „Филхармонион“, насочва Верди към сценичната музика.

Първата опера на големия майстор „Оберто“ бива поставена на сцената на Миланската „Скала“. С последвалите през 1851 — „Риголето“ и 1853 — „Трубадур“ и „Травиата“, започва световната слава на Верди като еперен композитор. В това оперно тризвездие Верди постига голяма правдивост на музикалното изказване и мощ надраматическото напрежение.

Верди е един от най-плодовитите оперни композитори. Той е написал 26 опери и малък брой творби от други отрасли на музиката.

„Дон Карлос“ е опера в четири действия. — 9 картини с либрето от Мари и Камий дю Локл. На днешния концерт ще бъде изпълнена арията на Филип — крал на Испания.

СЕРГЕЙ РАХМАНИНОВ — роден 1873 год. в Онега—Новгородска губерния, ученик на Петербургската и Московска консерватория Рахманинов е виден пианист и даровит компонист. Като композитор — в песенната лирика, той има своя собствена област, като целокупното му творческо дело стои под знака на руския музикален и национален бит. Написал е две симфонии, симфонични поеми, концерта за пиано и оркестър, сонати за пиано, прелюдии и оперите „Алеко“—едноактна, „Франческа де Рамини“, „Рицарът-сърперник“ и множество песни и романси, някои от които са станали репертоарни на много певци.

Участие в
КОНЦЕРТ

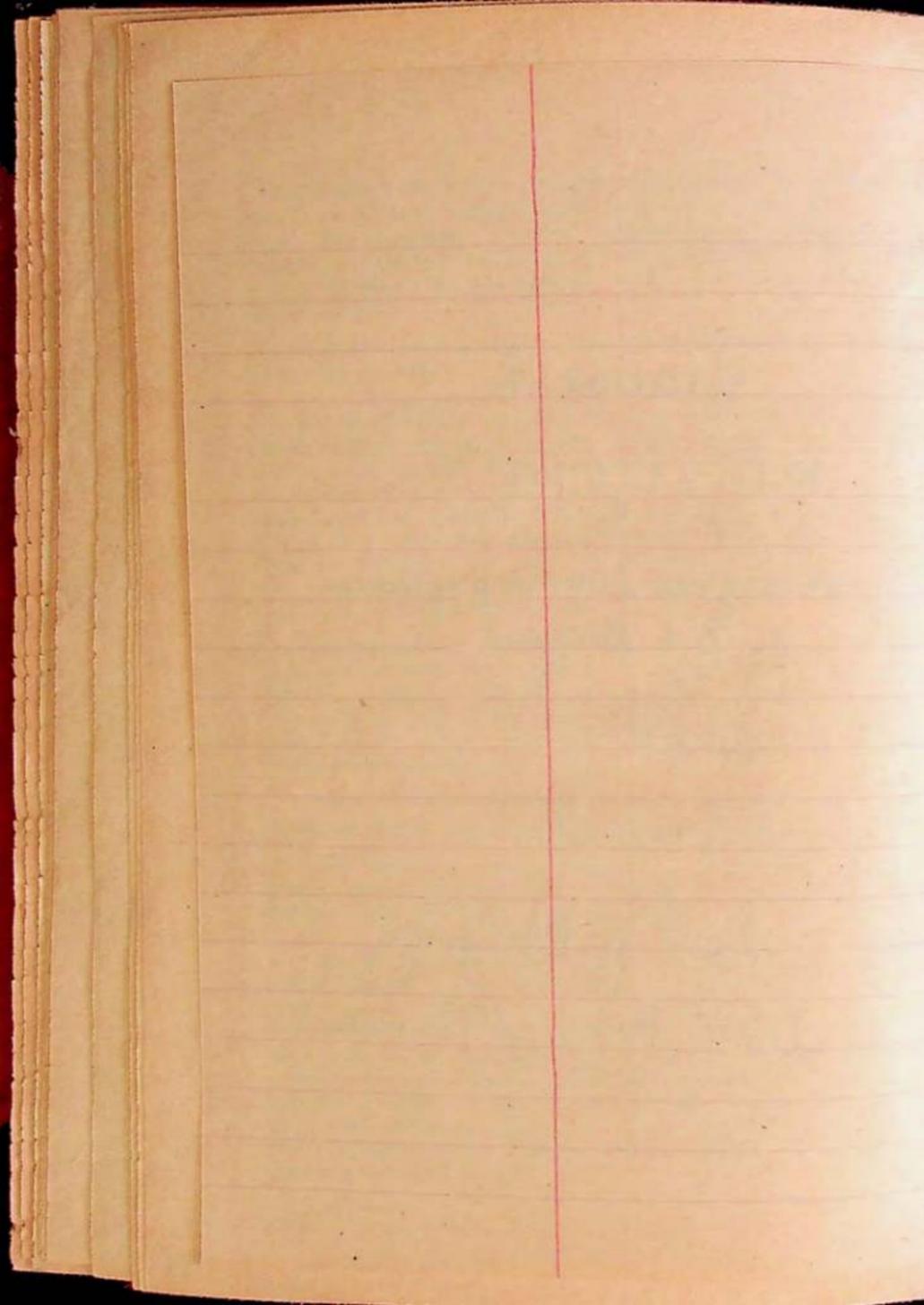
по случаю 200-л. от рождения
г-на В. А. Моцарта

Дирекции:

Л. ПИШЕВ

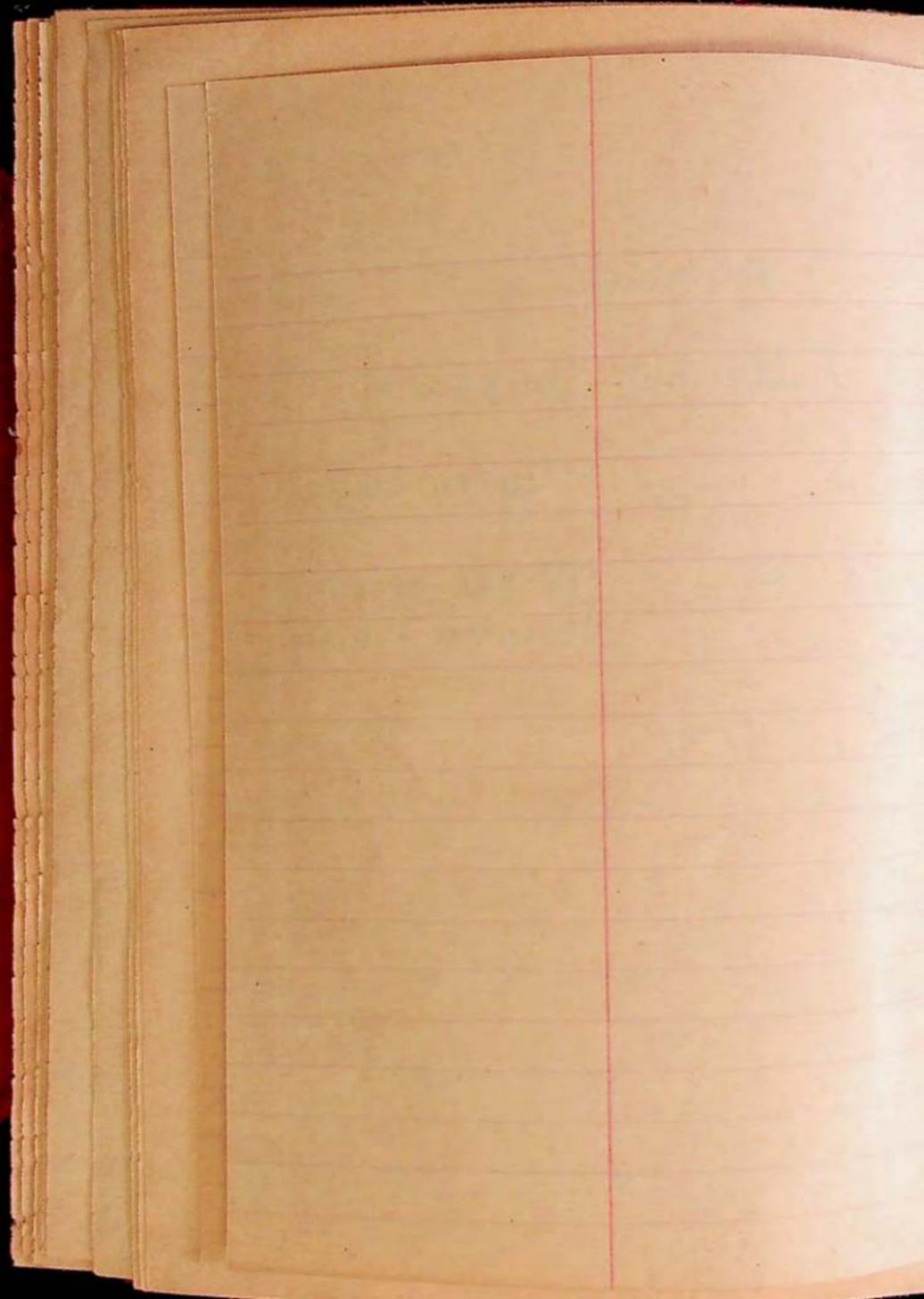
Дом культуры

26. I. 1956 г. 19³⁰ часа

Програма:

1. Моцарт - Симфонии № 1
2. - " - турски мори
3. - " - Ув. към отбратя
Отвличане от Сараи

149/13

Симфония

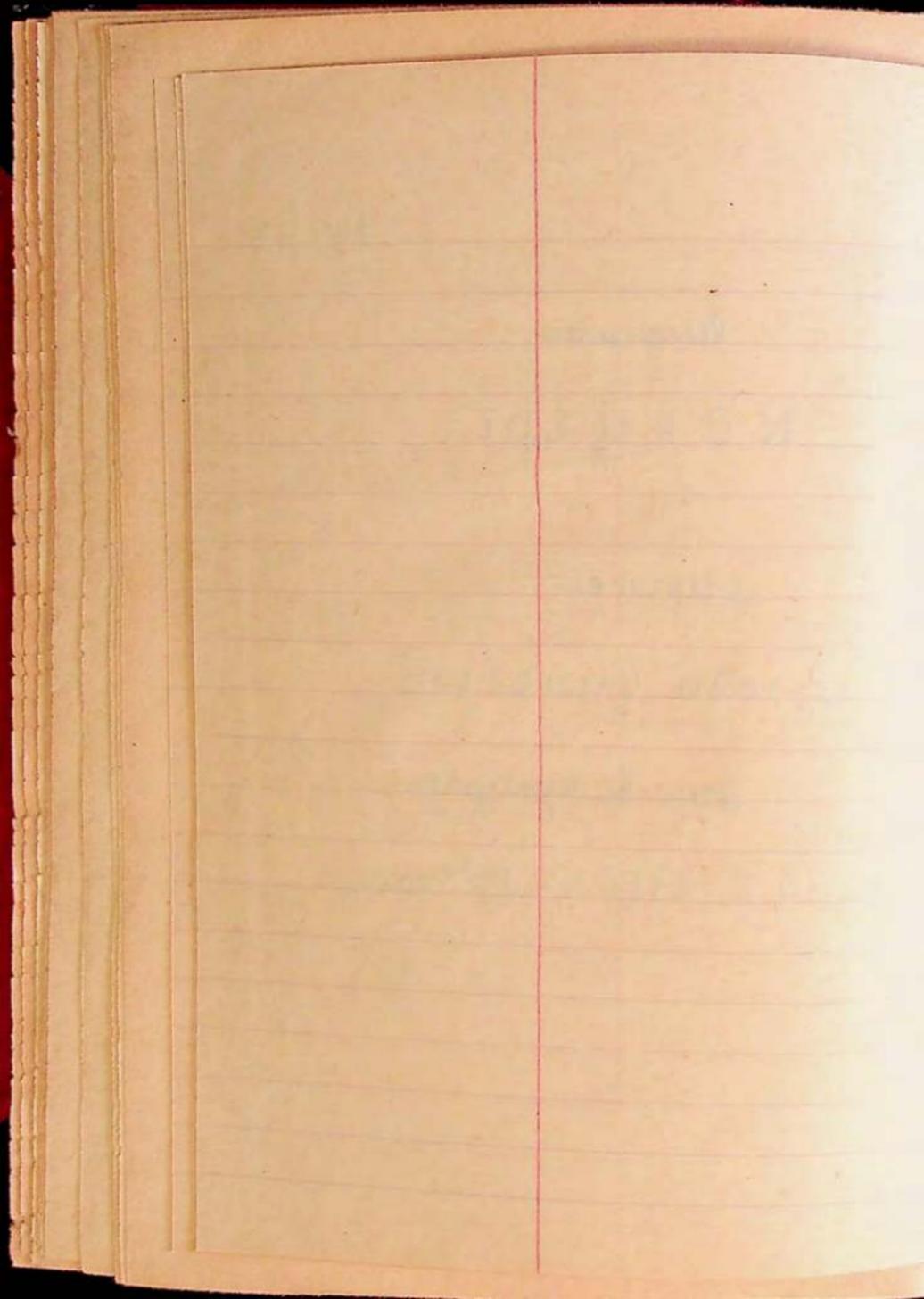
КОНЦЕРТ

Директор

Влади Симонов

Дом № культуры

14. II. 1956 г. - 1930 гаси

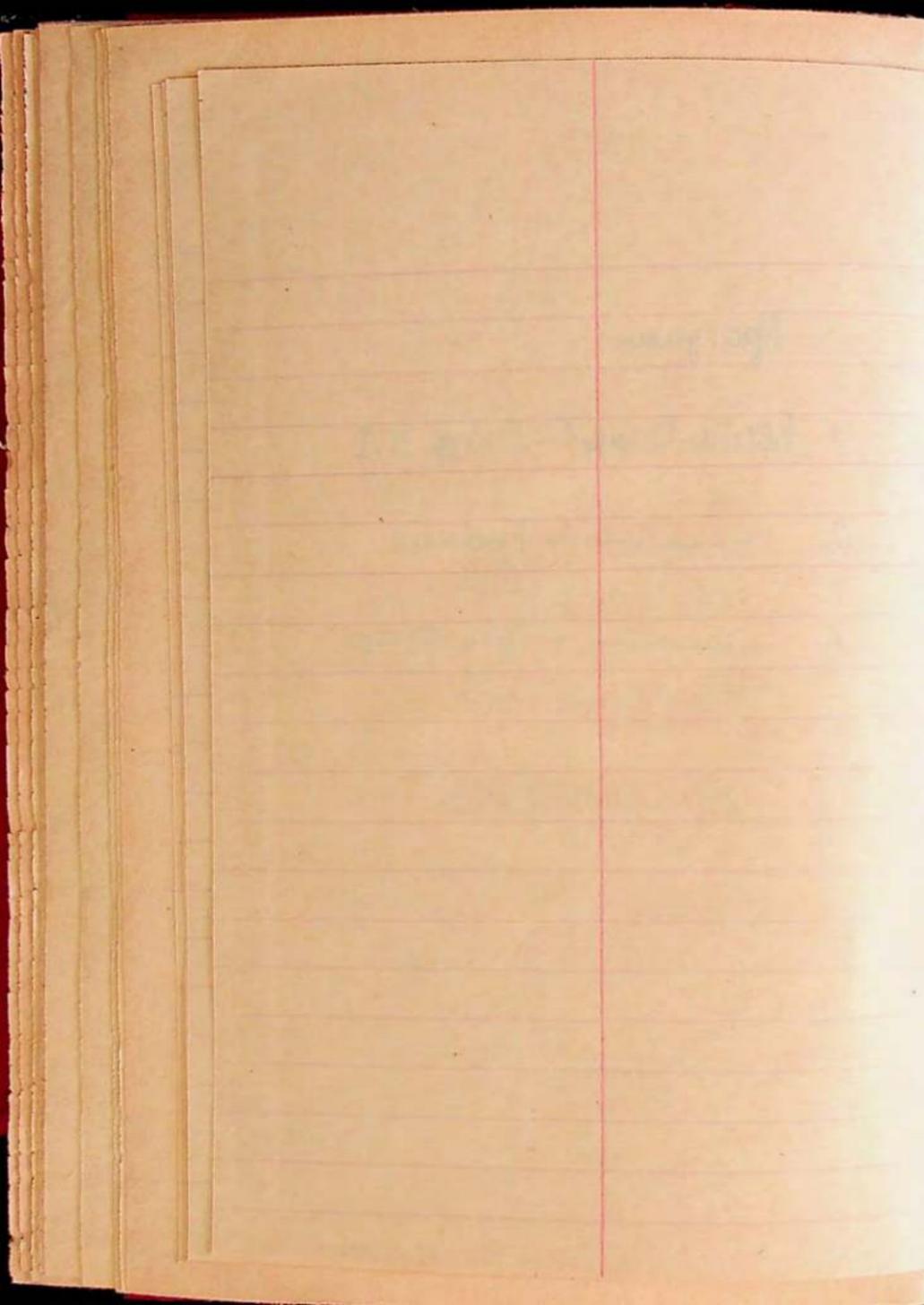

Програма:

1. Пелинко Стайков - Симв. № 2

2. — " — - Траки

3. — " — - Трактанци

150/14

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ

Сезон 1955-1956 год.

*Водателцигули
с Тео Трайков*

КОНЦЕРТ

на

ЕЛЕНА НИКОЛАЙ
мецосопран — Миланска „Скала“

под диригентството на
КОНСТАНТИН ИЛИЕВ
лауреат на Димитровска награда

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

Дом на културата
20 понеделник 1956 г. Начало 19:30 часа
февруари

ПРОГРАМА

Л. ПИПКОВ — Въведение и танци
към операта „Момчил“

МАСКАНИ — Ария из операта „Селска чест“

Бис

БИЗЕ — Хабанера из оп. „Кармен“

Бис

п а у з а

ВАГНЕР — „Нюрнбергските майстори певци“

СЕН-САНС — Ария из оп. „Самсон и Далила“

ВЕРДИ — Ария из оп. „Дон Карлос“

Бис.

ЕЛЕНА НИКОЛАЙ

Българската музикална общественост с голяма радост и нетърпение посреща гостуването на нашата именита сънародничка Елена Николай.

Елена Николай (Стоянка Николова) е родена в село Церово, Панагюрско. Произхожда от бедно железничарско семейство. Едва две годишна останала без баща и грижата за издръжката остава да тежи на нейната майка и дядо ѝ. Майката не се спира пред никакви затруднения в стремежа си да даде образование на малката Стоянка. След завършването на основното си образование Стоянка Николова постъпва в американския колеж. Любовта към музиката, които проявява от най-ранно детство, с течение на годините се засилва все повече и тя решава да посвети живота си на нея. След завършване на колежа тя започва да взема уроци при изтъкнатия наш певец и гласов педагог Иван Вулпе. Явява се на приеман изпит в Софийската музикална академия, но за нейно голямо огорчение не бива приета.

Но майката вярва твърдо в таланта на дъщеря си и с големи усилия успява да събере средства за изпращането на Стоянка в САЩ — щата Охайо, където тя постъпва в университета и следва философия. След това се записва в консерваторията на град Оберлин. Но средствата ѝ са малки, за да може да продължи образованието си. Принуждава се

да работи като продавачка в магазин и със спестените си малко пари тя решава да замине за Италия да учи пеене. Явява се на конкурс в консерваторията „Джузепе Верди“, където за трите свободни места се състезават 40 млади певци от целия свят. Нашата сънародница печели първото място. Следват години на упорита работа и стремеж към съвършенство. След завършване с отличие на Миланската консерватория младата певица участва в различни театри, изпълнявайки по-малки роли. Първите ѝ стъпки са уверени, убедителни. По съвети на различни импресарии, които са изтъквали, че големите артисти се нуждаят от хубави, звучни имена, тя си присвоява артистичното име Елена Николай, с което по-късно я познават любителите на оперното изкуство.

151/15

Симфоническая

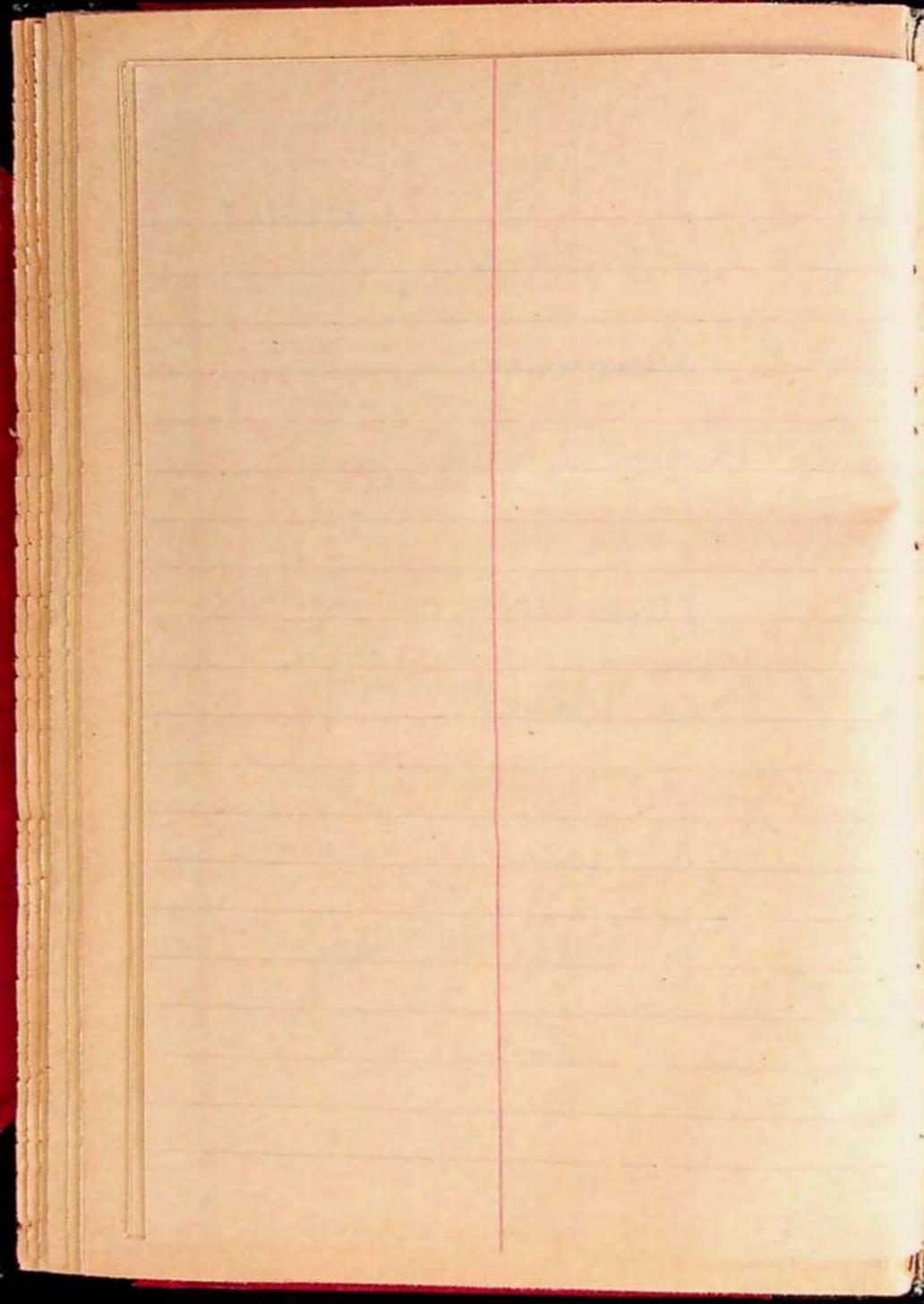
КОНЦЕРТ

Аншанс:

Конст. Ильин

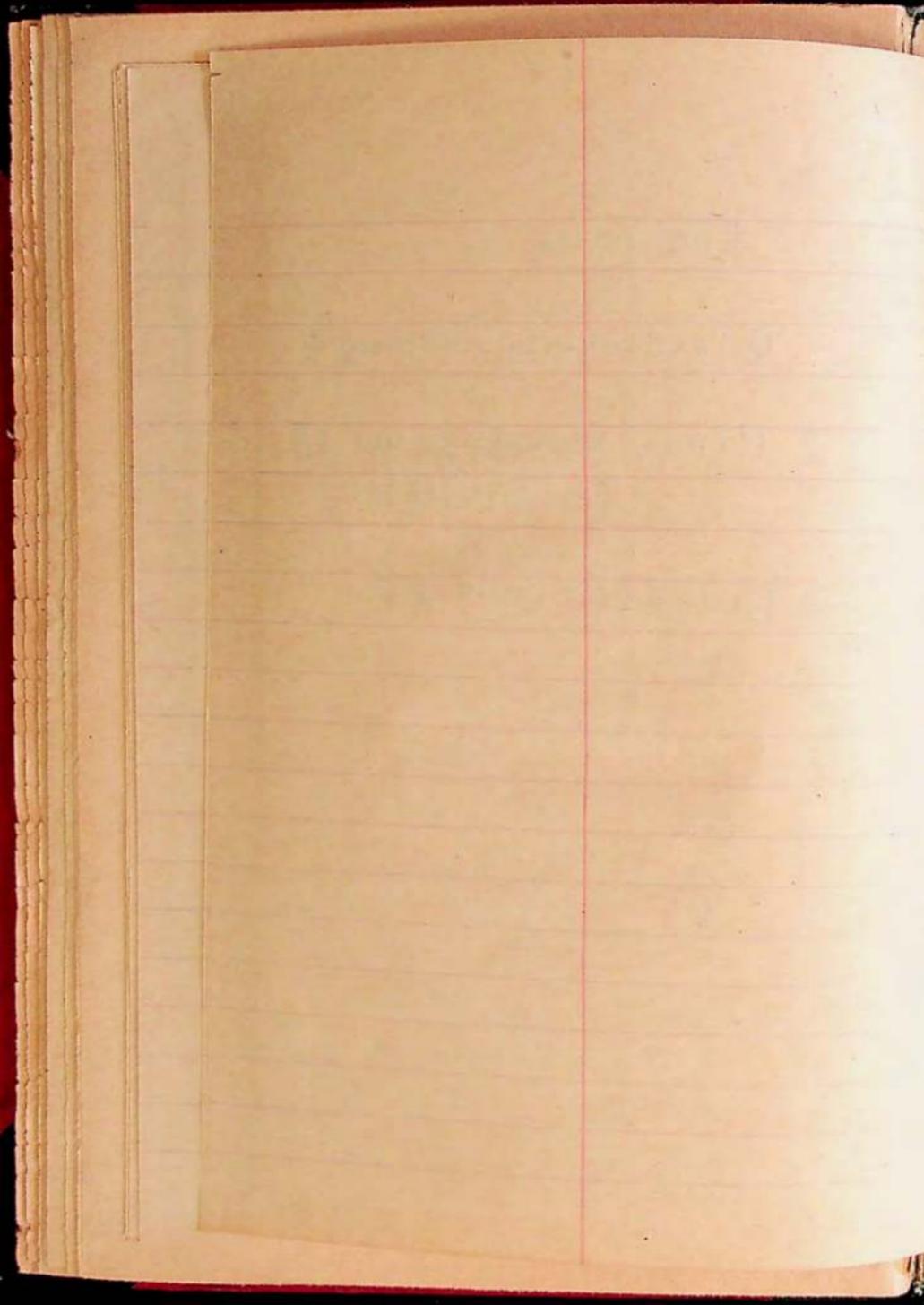
Операта

2. III. 1956г. 1930гаса

Програма:

1. О. Ресийин - антиги танц - 4
2. Штоу - концерн за цит № 8
Соп. Вас. Тернаев
3. Гайко Вски - Симф. № 6

Възпитателен
Концерт

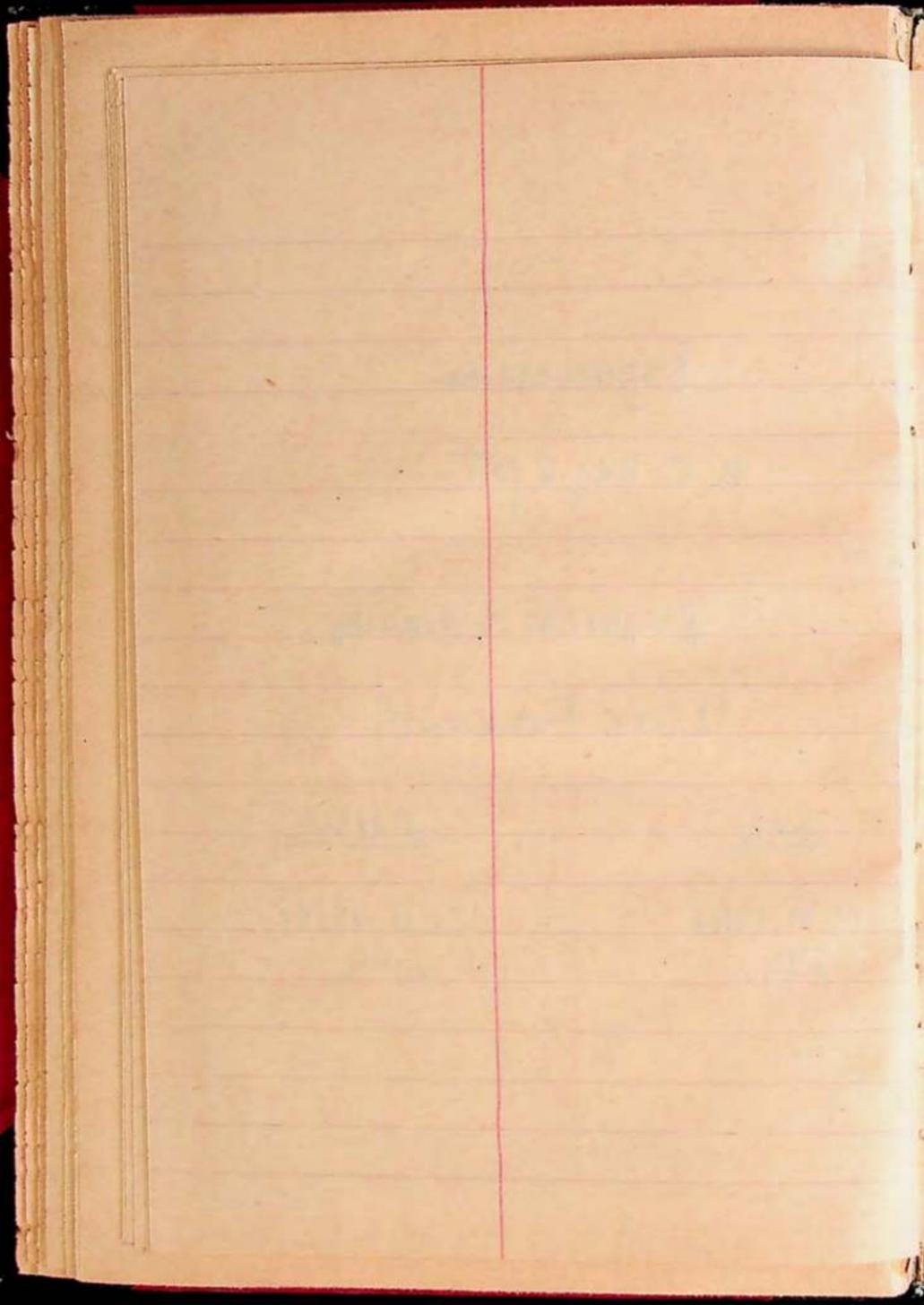
Аутиент и лекция:
Иван Бакалов

БНБ

13. III. 1956 г.
172.

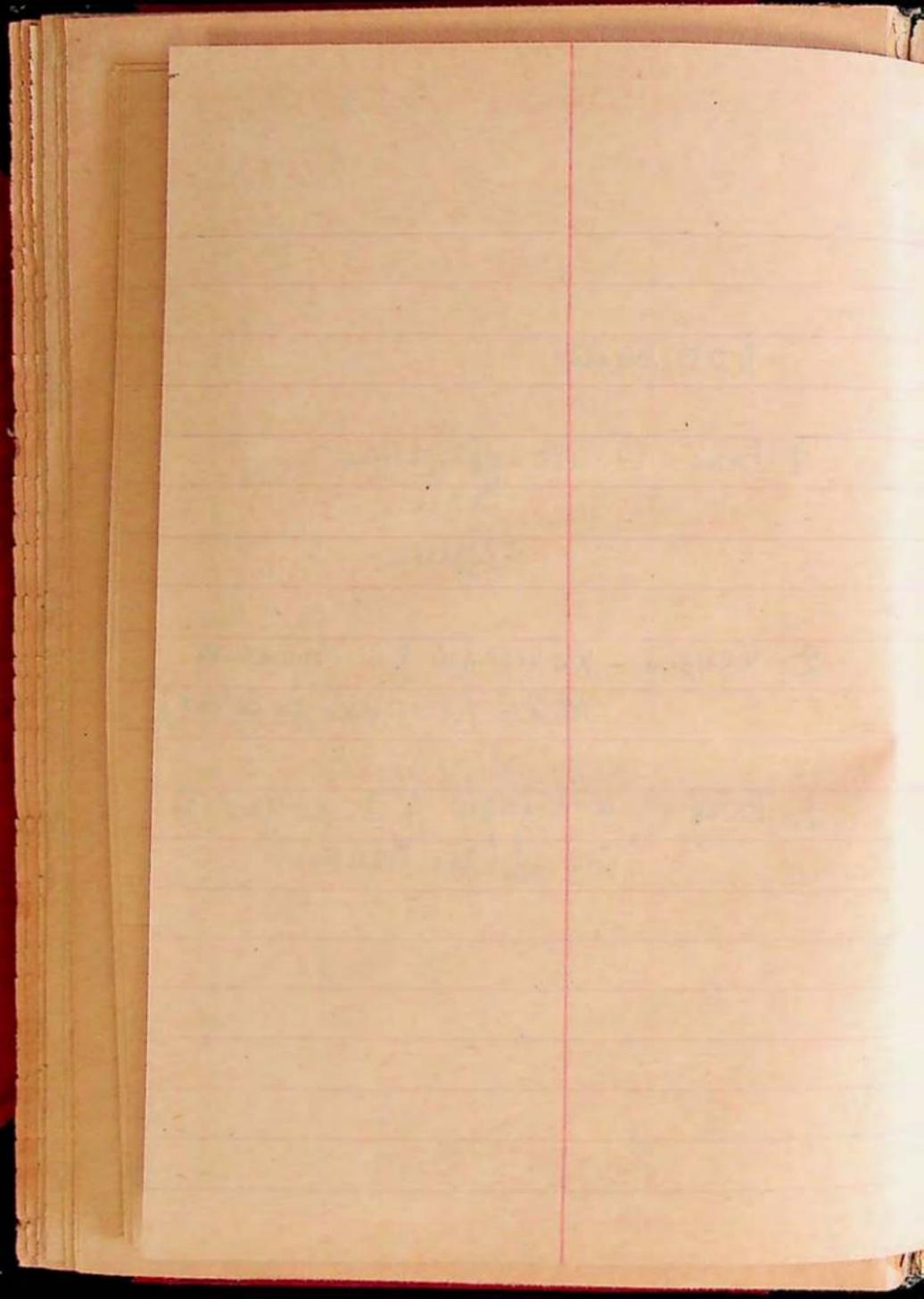
ДМШ

25. III. 1956 г.
10302.

Програми:

1. Бах - Сюита - увертюра
Ари
Урети
2. Хендл - концерти за Оуесинга
№ 26 (музика за отбана)
3. Бах - концерти № 2 за цит. Тр.
Ст. Мис. Таковс

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

152/16

СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

Под диригентството на
ИВАН БАКАЛОВ

Гост-солист
АСЕН АРНАУДОВ
арфист

Концертмайстор
ХРИСТО ИКОНОМОВ

В САЛОНА НА НАРОДНАТА ОПЕРА

23 март — петък

Начало 19:30 часа

ПРОГРАМА:

БРАМС — Симфония № 2.

Allegro non troppo

Adagio non troppo

Allegretto grazioso

Allegro con spirito

РАВЕЛ — Концерт за арфа и оркестър

Интродукция.

Алегро

ВЛАДИГЕРОВ — „Импровизация“ и „ТОКАТА“.

ЙОХАНЕС БРАМС — роден на 7. V 1833 година в Хамбург. От рано детство започва да композира. Завещал е на човечеството многобройни музикални творби в областта на инструменталното и вокално изкуство, които го подреждат в кадъра на трите големи „Б та“ — „Бах — Бетовен — Брамс“.

Втората му симфония е написана в 1878 год. Наричат я „Пасторална“ защото е плод на вдъхновението получено в контакт с природата. Първата част е изградена върху две теми, които разкриват съзерцателното настроение на човека — поет, който с радост поглъща красотата на природата. В втората част лъха лирика. Темите са наситени с мелодична красота и възвишени чувства, а разработката с углъбеност и вълнуващи мисли. Третата част има пасторален характер в епичките си мотиви. Четвъртата част разкрива възторга и радостта на човека — поет за възвишения дух, които той е получил при съзерцание на природата и които го прави достоен за своето призвание.

МОРИС РАВЕЛ (1875 — 1937) — с основание може да бъде наречен ученик на Дебюси, главно поради увлечението си на хармонична основа. Но той от рано съзнава колко опасен е всеки опит да се доразвие музикалният импресионизъм на Дебюси и, справяйки се непредубедено с френски темперамент, достига до по-голяма свобода в сюжета, формата и звучността.

Той от рано проявява изключително мелодично богатство, което непрестанно дири все по нови изразителни хармонични, инструментационни оцветявания и което, колкото и напредничаво по отношение на формата, страни от преднамерена конструктивност.

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ — „Импровизация“ и „Токата“

„Импровизация“ и „Токата“ от именития наш композит Панчо Владигеров са последните две части из цикъла „Пет епизода за пиано“: „Преглед“, „Носталгия“, „Ръченица“, „Импровизации“ и „Токата“. Тази творба е била писана през 1941 год. и е била изпълнена за пръв път през 1942 год.

Първата пиеса „Импровизация“ е свежа, емоционална композиция, изградена върху една тема. След кратко пасторално въведение от оркестъра в първите цигулки прозвучава темата — една жетварска песен. Върху тази тема авторът прави майсторска импровизация с богат оркестров колорит и настроение.

„Токата“ е пиеса с подчертан танцов ритъм. Построена е върху две теми. В тази творба по един безспорен начин са показани: извънредният композиционен талант на големия наш композит, огромната му музикална ерудиция, съвършенната му композиционна техника и искренната му любов към народната песен.

СЛЕДВАЩ КОНЦЕРТ

на 6 април в Дом на културата

С гост-солист

ПАВЛИНА БЕШКОВА

лауреат на III-то общобългарско състезание
за певци и инструменталисти

Под диригентството на

ИВАН БАКАЛОВ

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

153/17

СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

Гост-солист

ПАВЛИНА БЕШКОВА

лауреат на III-то общобългарско състезание за певци и инструменталисти
носител на I-ва награда

Под диригентството на

ИВАН БАКАЛОВ

Концертмайстор

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

В САЛОНА НА ДОМ НА КУЛТУРАТА

5 април 1956 год.

Начало 19:30 часа

ПРОГРАМА

ГОЛЕМИНОВ — Скици за струнен оркестър

БЕТОВЕН — Концерт за пиано № 5, Es dur

Бързо

Бавно

Рондо. Бързо.

ШУМАН — Симфония № 4

Andante

Scherzo

Allegro

Lento

Romance

Allegro vivo

ЛИСТ — „Прелюдии“

МАРИН ГОЛЕМИНОВ - е роден в 1908 г. в Кюстендил. След завършване на гимназия и музикална академия в София, следва в Париж. С-га е редовен професор по композиция и оркестрация в Държавната консерватория — София.

Вдъхновение за творчеството си черпи от българският музикален фолклор.

Пиесата „Пет скици“ представлява пет тонови картини из българският бит. От тях лъха непренуденост и жизнелюбие в „Детска игра“, топлина и сърдечност в кантилените на житварките, които се разнасят надалеко из богато накласилите ниви в „Жетва“, характерният български народен ритъм във „Танц“; богата медодична линия в разказа на „Приказка“ и наситената с енергия и живот българска младенческа кръв в „Хороводна“.

РОБЕРТ ШУМАН — (1810 - 1856 год.)

Симфония № 4 ре миньор. Музиката на тази Шуманова симфония, известна най-напред като Втора, е изпълнена с неудовлетвореност и с драматични пориви. Тя била изпълнена за първи път на 6. XII. 1842 год. в Лайпциг и била приета от публиката хладно. Нейната музика не била оценена по достоинство. Нарушението във постройката на дотогавашната класическа форма не се харесвало на музика. Дори сам композиторът не бил напълно доволен от своята творба. Десет години по-късно той отново я преработил и тя получила нов пореден номер — четвърта. Имено тази втора редакция на симфонията се изпълнява от тогава. За нея Бородин пише: „Четвърта симфония на Шуман принадлежи към числото на неговите най-добри произведения. Най-значителното в нея е нейната форма. Всичките ѝ части: интродукция, пърното алегро, анданте (романс) скерцо и финал — се преливат една в друга и се отличават със удивително единство на мисълта. Едни и същи теми се преплитат на всякъде, но със различен колорит и с различна степен на развитие“.

ЛЮДВИГ ВАН БЕТОВЕН

Концерт за пиано и оркестър, ми — бемол — мажор, оп. 73 (1809) принадлежи към числото на онези класични концерти, които са недостигаеми по своето величие.

Петият клавирен концерт по своя мащаб и широта на идеите, не отстъпва на Бетовеновите симфонии. За това говори, преди всичко, новото използване на оркестъра и солиращото пиано. Много често и много по-компактно звучи медната група, партията на пианото има истински симфоничен характер.

Петият концерт прилича на Четвъртия по свободното трактоване на формата. В Петият концерт за първи път в историята на този жанр липсват традиционните каденци.

Ярко контрастно, макар и не драматично, е съотношението на главната и второстепенна теми от първата част. Светлата енергия на музикалните теми и победното тържество на финала на гова произведение, всякога създават в концертната зала повишено празнично настроение. Тук Бетовен се изправя могъщ със своето симфонично майсторство и вдъхновение.

Мелодията на втората, бавната част на Петия концерт е една от най-прекрасните от богатото наследство на великия композитор.

С този концерт се слага началото и се обуславя характера на клавирния концерт на XIX-то столетие.

ФРАНЦ ЛИСТ — (1811 - 1886 год.)

„Прелюдии“ — са написани по стихотворението на Ламартин: „Какво друго е живота ни, освен низ от прелюдии към онази непозната песен чиято първа и тъжествена нота се запява от смъртта? Любовта е топлата заря на всяко сърце, но в коя ли съдба първите сладости на щастие не биват прекъснати от бошуването на бурята, която раздухва всички илюзии и унищожава всичко със смъртоносната си мълния. Коя ли дълбоко наранена душа не е търсела с удоволствие, след такива сътресения, прелестната тишина на селския живот, за да се залюлее в собствени спомени. Обаче, мъжът не издържа та и дълбока тишина всред успокояващата го природа. Щом чуе зовът на бойната тръба той бърза в редовете на сражаващите се, на най-опасните места, за да се осъзнае напълно всред опасностите на борбата и да стигне до пълното овладяване на силите си“.

„Прелюдии“ — те започват с тема-унисон в шрайха. Същата подета от духовите инструменти добива бляскав и тържествен характер. След това встъпление първите цигулки запяват една кантелина, която напомня приближаващо любовно щастие. Нова лирична тема (виоли и корни) оформяват втория раздел. Третият раздел започва дълбоко в басите — възбудени мелодии сплетени с тревожни хроматизми отразяват настъпваща житейска буря. Четвъртият раздел настъпва след едно успокояване. С богата оркестрова палитра Лист рисува една от най-хубавите природни картини от цялата музикална литература. Любовната мелодия от втория раздел наново се чува тук и предава на този раздел изключителна красота. Постепенно расяща градация подготвя драматичната пета част. Последната носи изцяло героичен характер. Всичките предходящи теми се явява тук наново преобразени в героичен дух. Частта придобива характер на тържествен победоносен поход.

155/19

154/18

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 гол.

ПОПУЛЯРЕН
КОНЦЕРТ

под диригенството на
ИВАН БАКАЛОВ

гост-солист

ВАСЯ РАДЕВА

сопран от Софийската нар. опера
лауреат на II-то общобългарско състезание
за певци и инструменталисти
лауреат на международния певчески конкурс
„Пражка пролет“ 1953 г.
лауреат на IV-тия младежки фестивал в Букурещ.

Концертмайстор:

ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

en

f.

чест.

В САЛОНА НА НОВАТА ОПЕРА
12 април-четвъртък начало 19 30 часа

Рус. Две оркестра - 11. IV. 1956. 207.

Яко контрастно, макар и не драматично, е съотноше-

нието в
Светлат
на фни
ната за
изправя
новение
М
е една
компози
С
тера на

Ф

„Г
мартин
към ов
се запя
но в к
къснат
илюзии
Коя ли
след т
за да с
държа
Щом ч
сияжав
пълно
овладя

„Г
Същата
гържес
запяват
щастие
раздел
дени м
стъпва
едно у
една о
литерат
чува т
Постеп
част. . .

предхождащи теми с явява тук наново преобразени в героичен дух. Частта придобива характер на гържествен победоносен поход.

I.

Венгер — Венгер Симона — Г.
ВЕНГЕР — Венгера към оп. „Вълшебния стрелец“

ГУНО — Валс из оп. „Ромео и Жулиети“

ДЕЛИБ — Ария на звънчетата из оп. „Лакме“

РОСИНИ — Увертюра към оп. „Семирамида“

II.

ШУМАН — ~~„Душанне“~~

ШУБЕРТ — „Музыкален момент“

Й. ШРАУС — два валса

„Вино, жени и песни“

„Пролетни гласове“

~~ДЕ ФАЙЯ~~ — Тажа на ~~оръня~~

из балета „Пламента любов“

ДИНИКУ—ВЛАДИГЕРОВ — Хоро стакато

Мист. Премодисей

Куче. До офицера - 17. IV. 1901. г. 2.

Ярко контрастно, макар и не драматично, е съотноше-

нието на
Светлат
на фина
ната за
изправя
новение

М
е една
компози
С
тера на

Ф

„Г
мартин
към он
се запя
но в ко
къснати
илюзии
Коя ли
след та
за да с
държа
Щом ч
счажае
пълно
овладя

„
Същат
търже
запява
щастие
раздел
дени м
стъпва
едно у
една с
литера
чува т
Посте

част. Предлождащи теми се явява тук наново преобразени в героичен дух. Частта придобива характер на тържествен победоносен поход.

155/19

Почување
КО НЦЕРТ

Душент
Шван Баколов
р. Свешов

Суди

13. IV 56г.

21г.

за судени

Кметство

14. IV 56г.

18г.

за градо

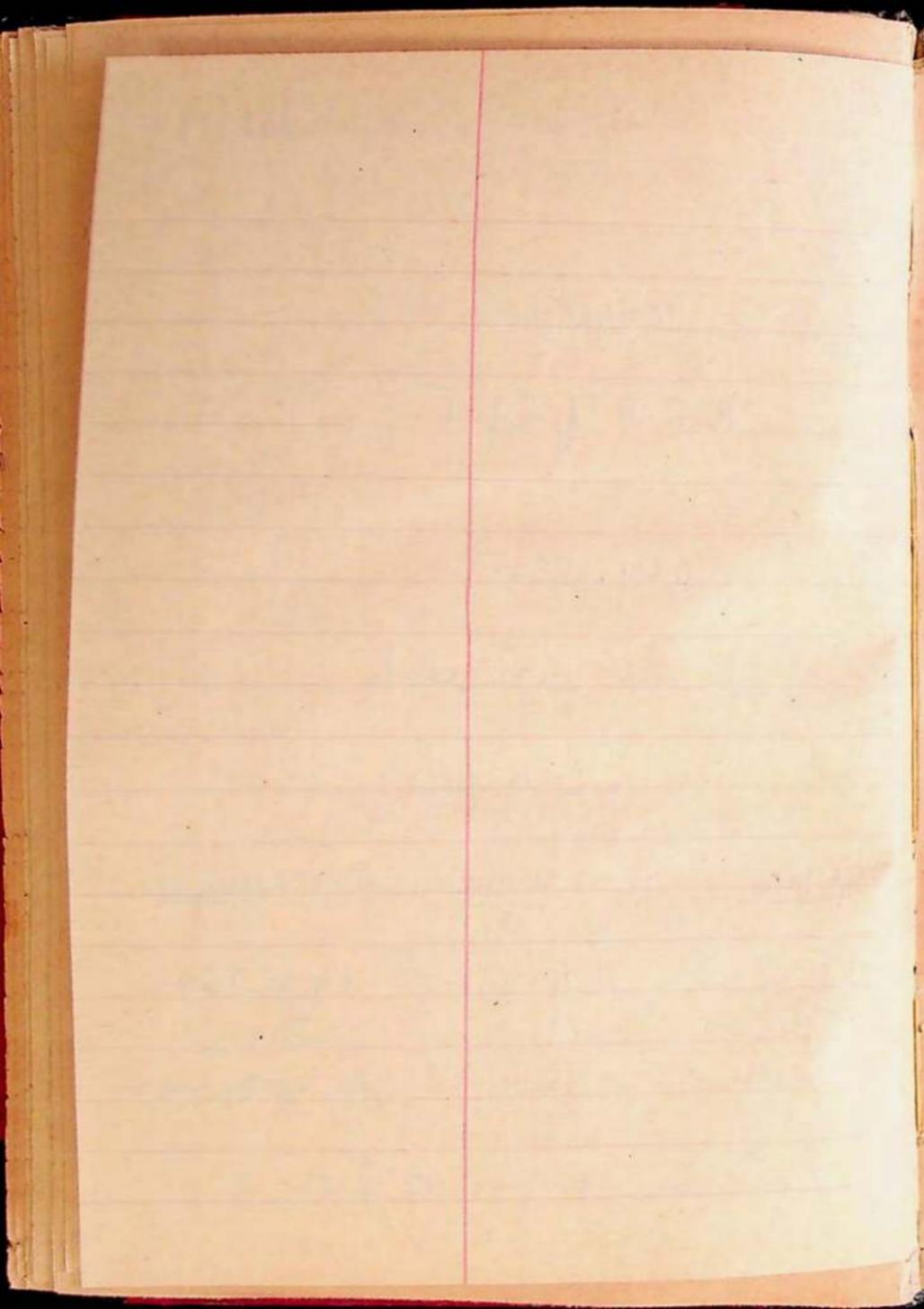
Кметство

14. IV 56г.

20г

за градски

Руч. од офицер - 17. IV 56г. 20г.

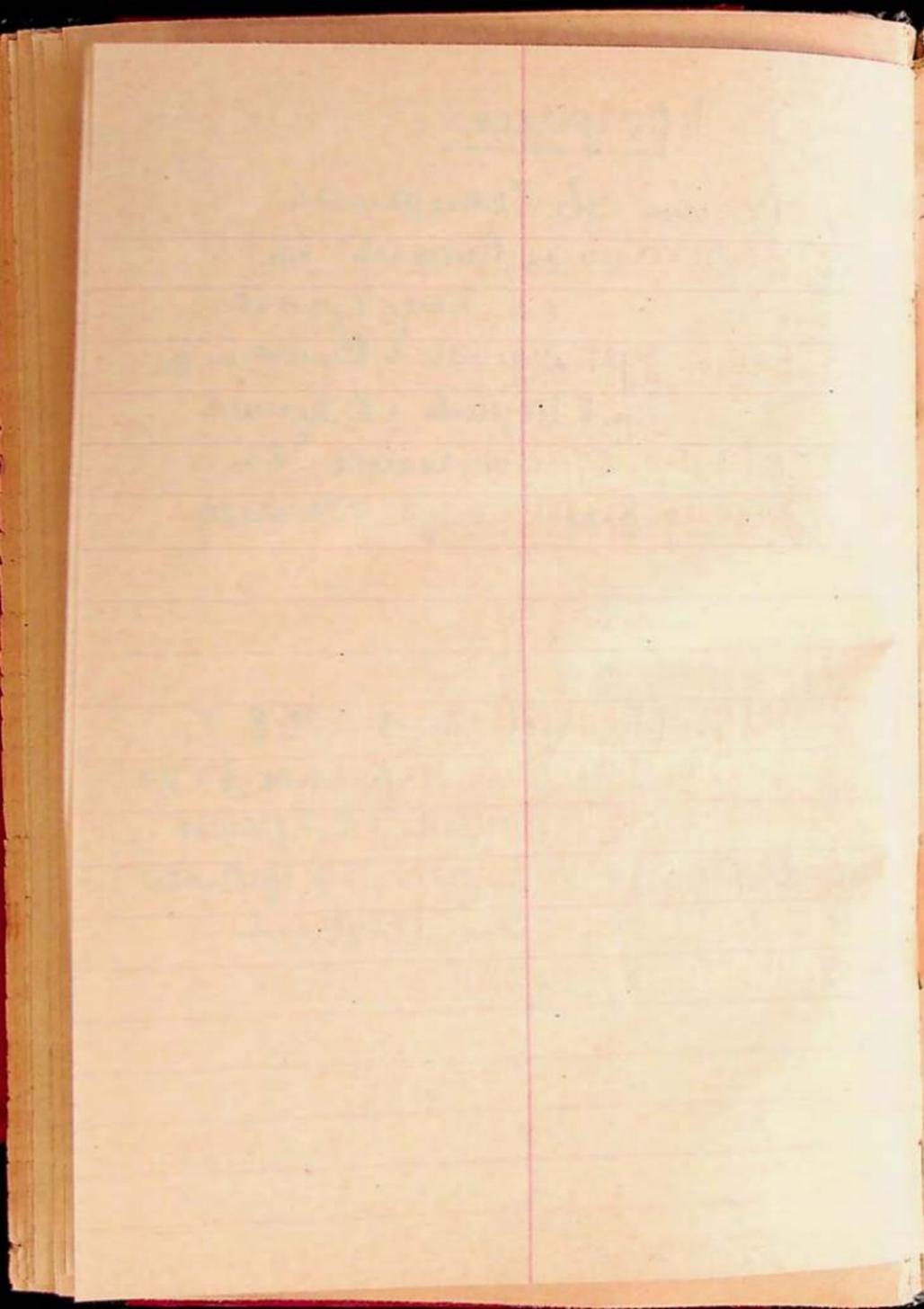

Програма:

1. Росичи - ув. Семсрамадк
2. Вездк - ари ка Ригонем - II д.
соп. Кену. Кривоел
3. Вездк. гдет дундк и Ригонем II д.
соп. П. Ларикова и К. Кривоел
4. П. Шугас. Тронеки масове - воа с
5. Динишу - Врадч. - ково стакаво

x x x

6. Шугерт - целол. симп. - № 8. Т. 2.
7. Вездк - гдет Вино. и Кривоел - II д. Т. 1. в.
соп. П. Ларикова и К. Кривоел
8. Вездк - ари ка Виноста - II д. Т. 1. в. в.
соп. Теме Ларикова
9. Лист. Тронеки.

156/20

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955-1956 год.

СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

Под диригентството на
ВАСИЛ СТЕФАНОВ
лауреат на Димитровска награда
главен диригент на Държавния радио оркестър—София:

солист
РАЙНА МАНОЛОВА
лауреат на III-то общобългарско състезание за певци и инструменталисти

Концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

САЛОН НОВАТА ОПЕРА

27 април 1956 год.

Начало 19:30 часа

ПРОГРАМА

- Б. ИКОНОМОВ — Поема на труда
Родна земя
Радостен труд
Преодоляване на трудностите
Изпълнено обещание
Възхвала на труда
- ЛАЛО — Испанска симфония за цигулка и оркестър
Allegro non troppo
Scherzando
Andante
Rondo
- БЕРЛИОЗ — Фантастична симфония
Мечтание. Страсти
Бал
Сцена в полето
Шествие преди екзекуция
Сън. Нощ. Сборище на вещиците

ВАСИЛ СТЕФАНОВ е роден в Коларовград. Първите уроци по цигулка получава на 6 годишна възраст от баща си — известния музикален деец Иван Стефанов. По-късно учи цигулка при Димитър Младенов в гр. Сталин. На 16 годишна възраст заминава за София, където през 1934 год. завършва с пълно отличие Държавната Музикална академия при проф. Саша Попов.

Той е един от основателите на тогвазвения Академичен симфоничен оркестър. След 1944 год. взема дейно участие в изгриждането на Държавния симфоничен оркестър при радио София и Софийската държавна филхармония. След едногодишна специализация по диригентство в Прага при световно известния диригент Талих, в 1947 год. бива назначен за диригент на Софийската филхармония.

Васил Стефанов е един от изтъкнатите наши диригенти. Има вътрешно изработено чувство за музикален израз и художествена мярка. Обладаващ жив чувствителен темперамент, сръчната му техника излъчва повелителни изисквания, плод на правдива интуиция и културна музикалност.

Понастоящем Васил Стефанов е главен диригент на Държавния радио оркестър.

БОЯН ИКОНОМОВ — роден е през 1900 год. в Никопол. Музикалното си образование завършил в Париж, „Школа Канторум“, при Венсан Д'Енди и специализира диригентство при Вайнгартнер. Творческото му обхваща предимно камерни произведения, от които изпълкват пети и шести струнни квартаги.

Б. Икономов е композитор с богата творческа инвенция. Той черпи темите си предимно от народното творчество, като ги разработва с голямо майсторство. Напоследък композициите му все повече загвърждават постиженията на антора по пътя на реализма.

ЕДУАРД ЛАЛО (1823—1892) е един от видните френски композитори. Учил е в консерваторията в гр. Лил, а завършва с блекав успех Парижката консерватория.

Лало завочва кариерата си като концерттирац артист виолист. Изпълнителското изкуство не го задоволява и той се впуска да пише. Първите му творби са в областта на камерната музика. По-късно се отдава и на оперно творчество (оп. „Фиевка“, „Кралят на Ис“, балетът „Намона“ и др.). Ценен принос в музикалната литература представляват написаните от Лало: четири цигулковни концерти, Испанска симфония, Нор-

вечка фантазия — рапсодия за оркестър, дивертименто за оркестър, клавирен концерт, виолончелов концерт, симфония в сол миньор и др

Едуард Лало е един от представителите на френския музикален романтизъм. Музиката му е изградена в кристално чист френски стил.

„Испанска симфония“ — оп. 21 за соло цигулка и оркестър е посветена на именития испански цигулар Пабло де Сарасате. Написана в 5 части тя е изградена върху теми от испански национален характер.

ХЕКТОР БЕРЛИОЗ е роден през 1803 г. в Ла Кон Сент Андре; умира през 1869 г. в Париж. Рано проявява склонност към художествена литература, театър и музика. През 1821 г. заминава в Париж да следва медицина, но скоро напуска университета и се записва в консерваторията, където учи композиция при известния тогава композитор Лъозийор. За своята кантата „Сарданапал“ получава „Римска премия“ и заминава за Италия на специализация. След завръщането си през 1832 г. той създава най-важните си творения и се отдава на музикално-критична работа. Особено забележителни са следните творби — „Фантастична симфония“ (1830 г.), „Харолд в Италия“ (1834 г.) и драматичната симфония „Ромео и Жулиета“ (1839 г.). През 40-тия години за Берлиоз настъпва творчески кризис. Централна творба от този период е драматичната легенда „Проклятието на Фауст“ за солисти, хор и оркестър.

Последните години от живота си Берлиоз изживява твърде тежко, в усамотение, отчаян от хората и живота. Умира през есента на 1869 год.

„Фантастичната симфония“ — (Епизод из живота на артиста) — е написана в пет части. Съчинена в 1829—30 година, под непосредствено влияние на романтичната любов на Берлиоз към английската актриса Хенриета Смитсън. Симфонията има автобиографичен сюжет и фантастичен характер. В центъра на сюжета стои художникът (самия Берлиоз). Ето приблизителното съдържание:

Младият, болезнено чувствителен и с горещо въображение музикант, в припадък на любовно отчаяние, се отравя с опиум. Обаче, наркотическата доза е слаба, за да причини смъртта и той се потапя в тежък сън, съпроводен със странни видения, а в същото време усещанията, чувствата и спомените в болния му мозък се превръщат на музикални мисли и образи. Самата любима жена се превръща в мелодия и като някаква натрапчива идея звучи и го намира навсякъде.

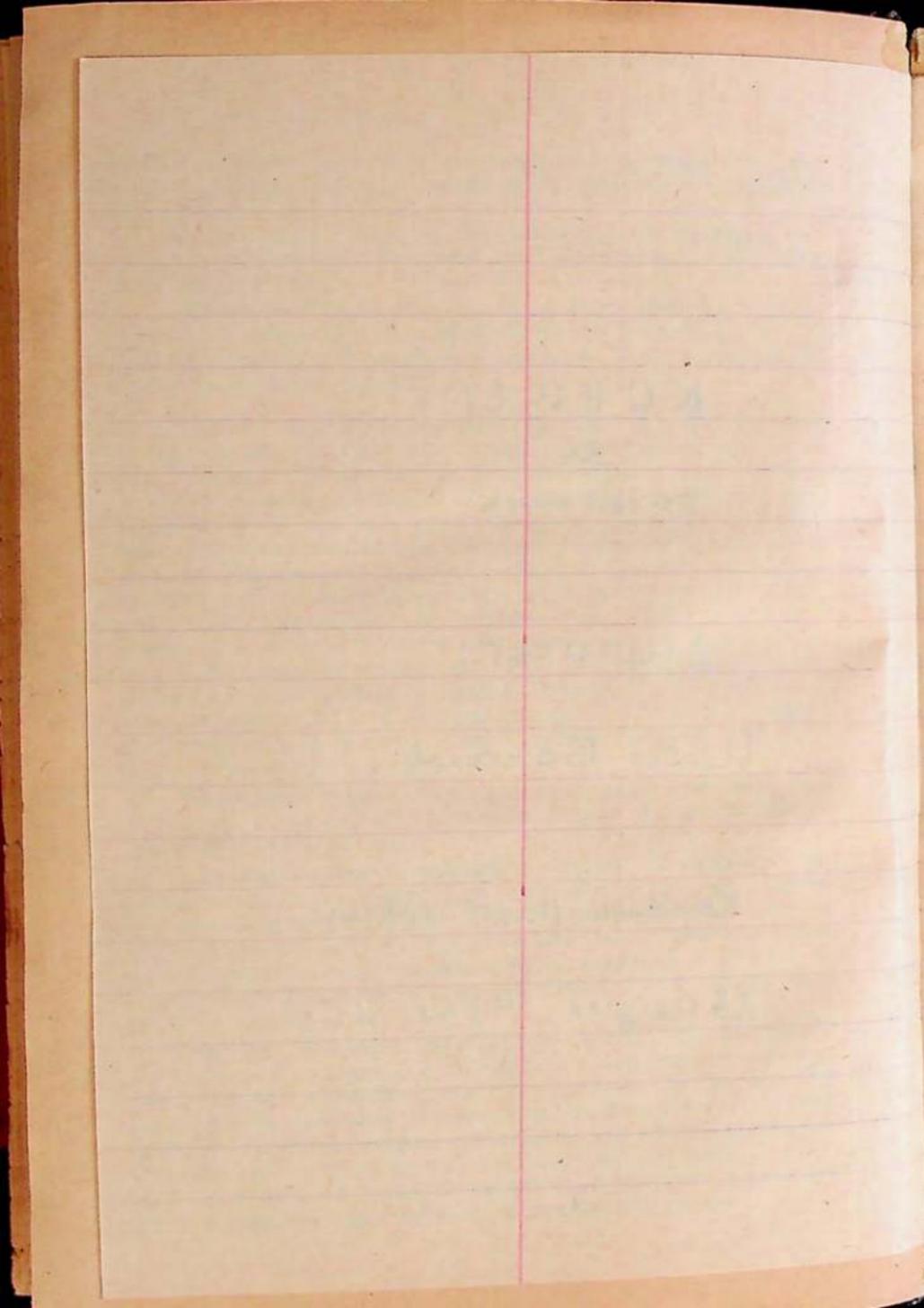
КОНЦЕРТ
за
работници

Диригент:

Иван Бакалов

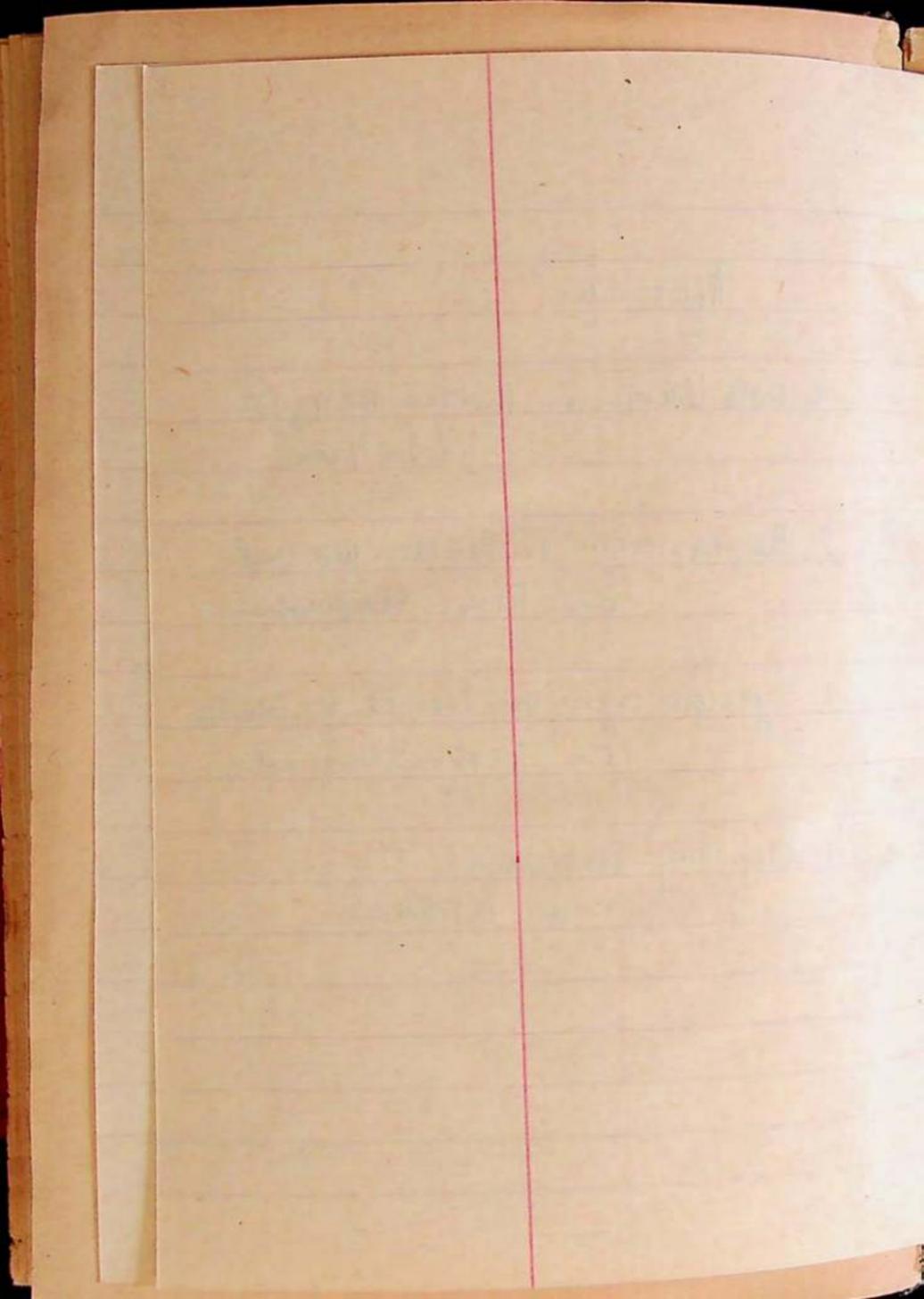
Корабни работилница

28 август 1956г. 16г.

Прогами:

1. Бору Иккюмол. Поема че Трудн
1, 2, 3 и 4 час
2. Верди - ари че Вилелт - тв д. Трав.
сон. Пети Ларикова
3. Пухери - ари че Мзет - тв д. Бохем
сон. Пети Ларикова
4. Диниу - Владетеров
Хорз - станато

Участие
в
торжественном концерте
по случаю 1 мая

Директор:

Иван Бакалов

Дом на Кутурата

30. IV. 1956 г. 19 часа

Програма:

1. Химия

2. Ботаника
Посева и гриди

3. Димитров - Владислав
Ходя - Стакато

The bottom

1. 1888

2. 1889
1889

3. 1890
1890

157/2i

Симфония

КОНЦЕРТ

соч. Болк Печев

Дирижер:

Иван Бакаров

Операта

17.V. 1956г. 19³⁰г.

12/4/21

Christmas

1. K. D. H. E. T.

2. ...

3. ...

4. ...

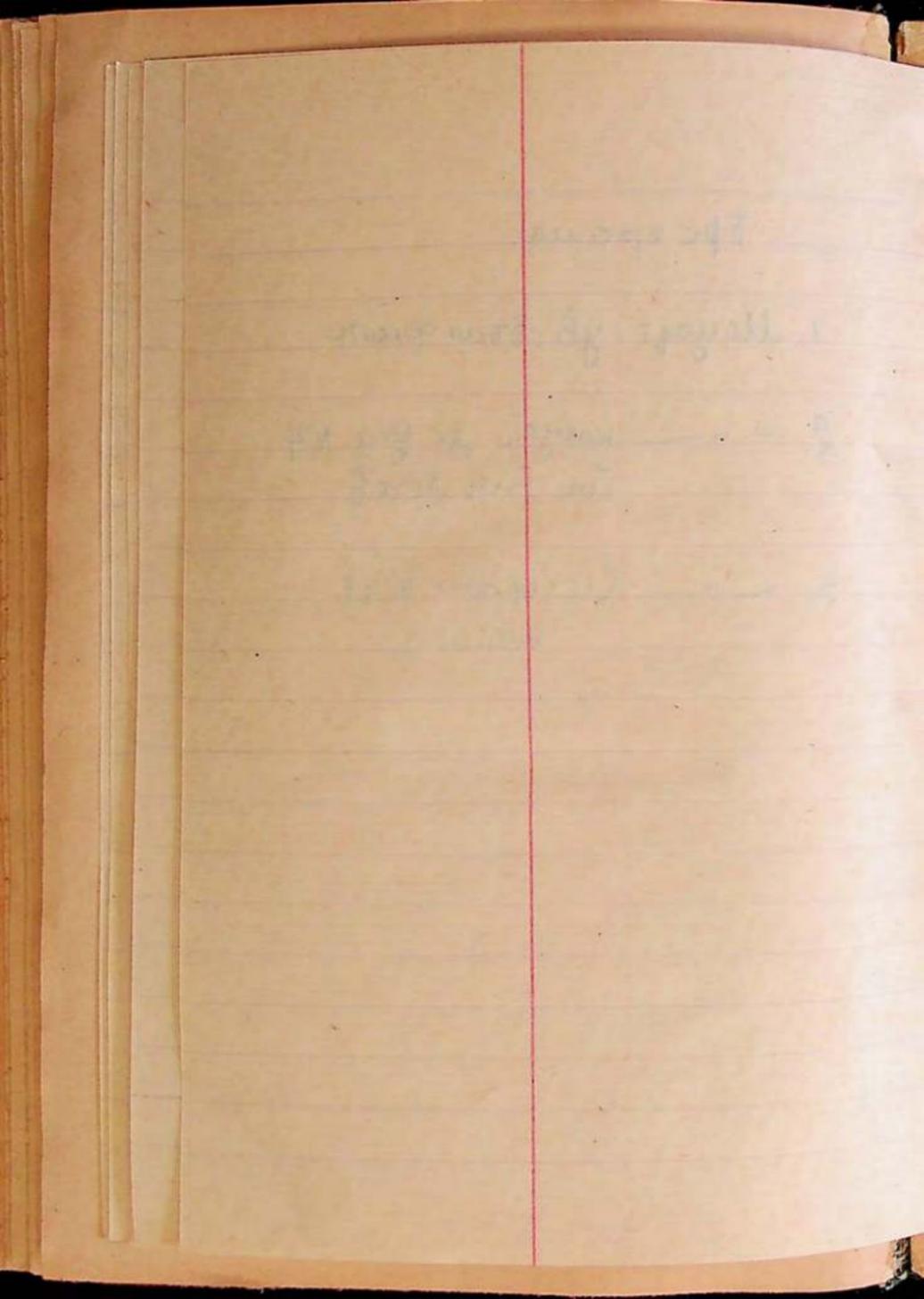
5. ...

6. ...

7. ...

Програма:

1. Моцарти - ув. Вълш. Флејта
2. - " - концерти за Уил. №4
Соп. Болт Лереб
3. - " - Симфонии №41.
Тошкелу

157/2i

Возмещение
КОИЦЕРТ

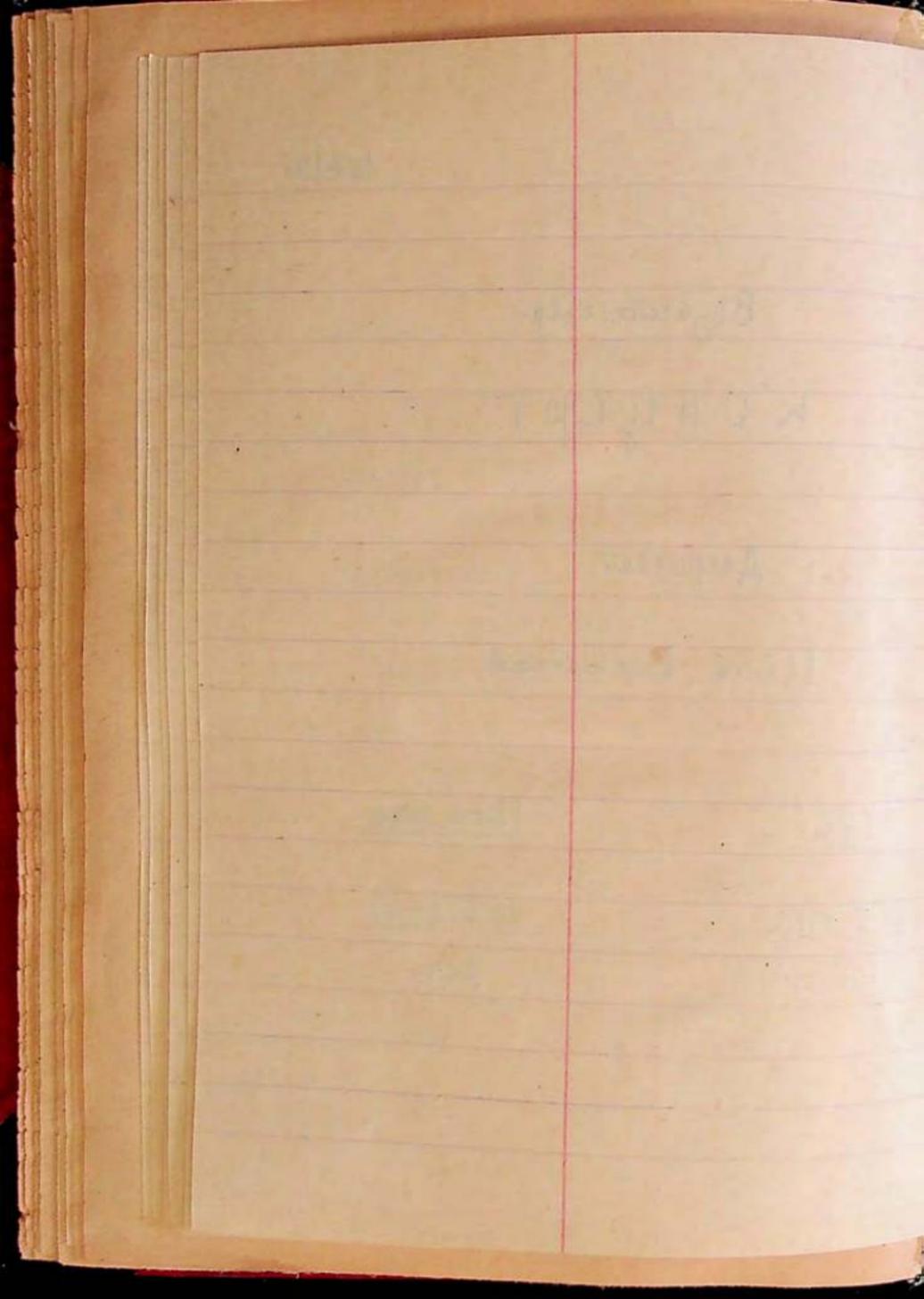
Директор
Иван Бакалов

ГЭС

18.V. 1956г.
16302.

Уконт. Техн.

19.V. 1956г.
120.

Програма:

Г. Н. С.

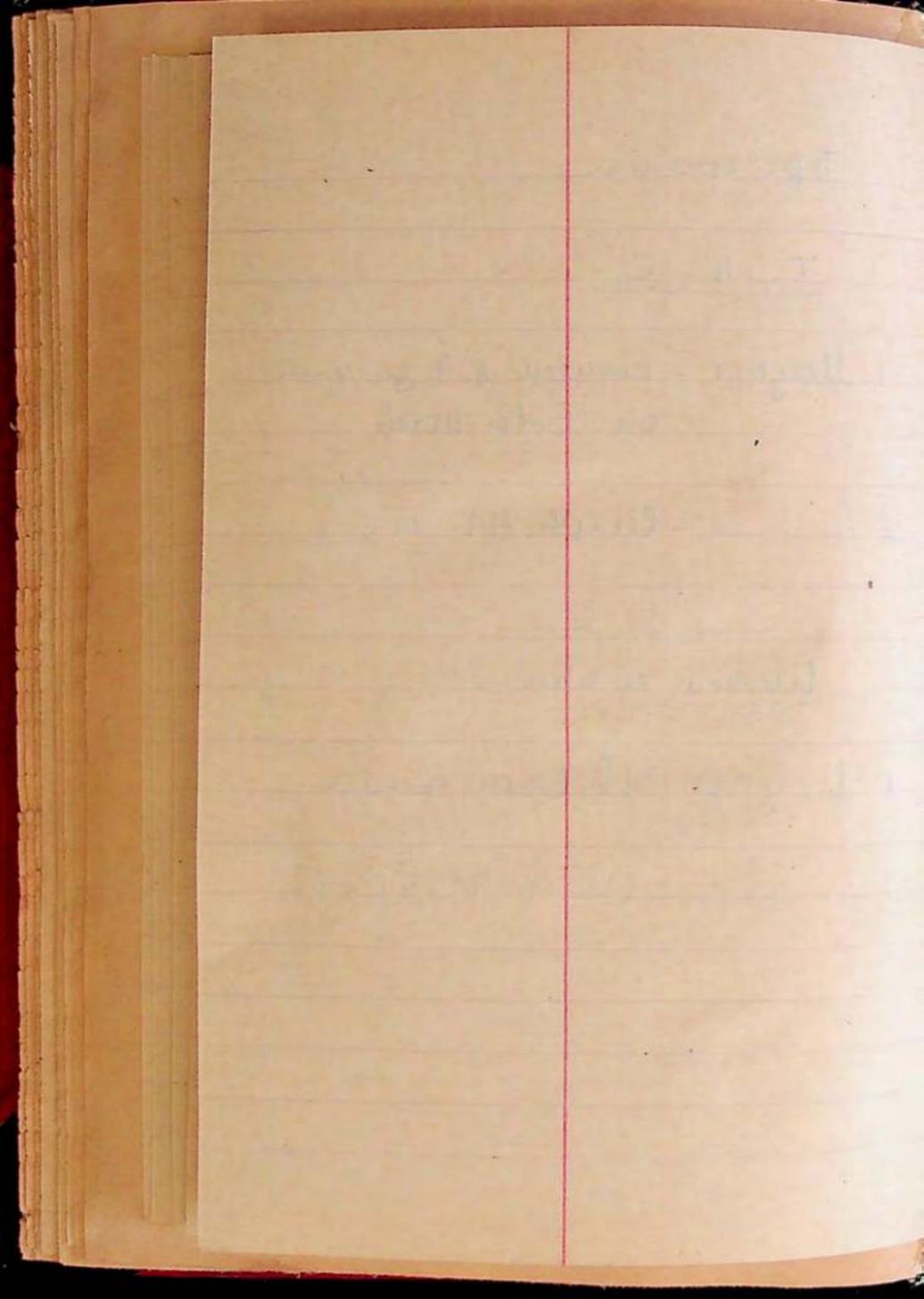
1. Моцарт - концерти № 4 за цит.
ска. Бобь Перев

2. — " — - Симф. 41 - III⁷.

~~~~~
Шютцман. п'єксимус

1. Моцарт - цв. Вольф, флейта

2. — " — - Симф. 41 - II, III & IV⁷.

Учасіе в
КОНЦЕРТ
зе
Профсъюзитѣ

Директѣ:

Ромео Раичев

Доме на Културата

24-В. 1956 г. 19 часа

Page 8

KCHUO HT

Uppercase

English

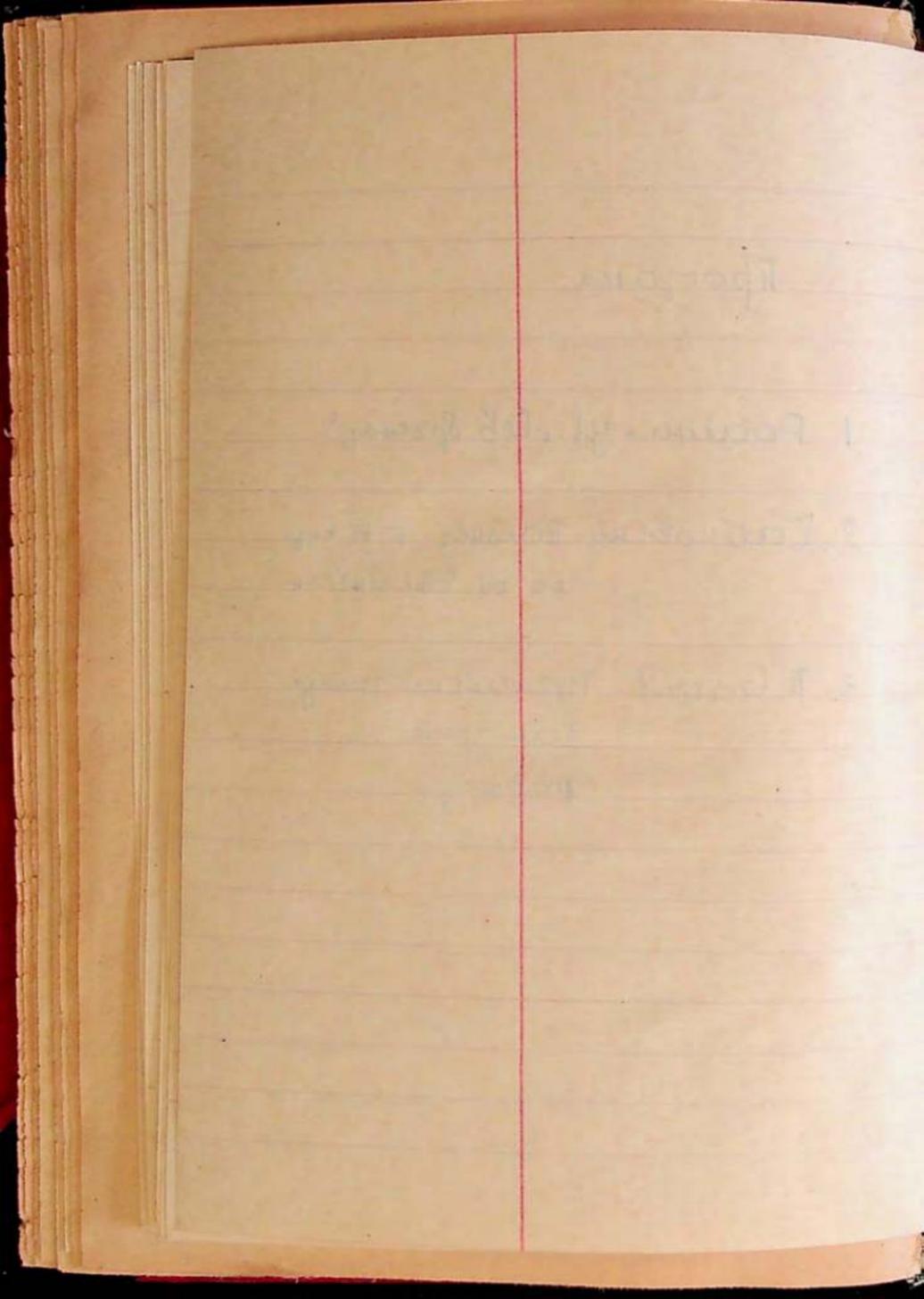
Lower

Uppercase

Lower

Програми:

1. Росичи - ул. „Сев. Брестов“
2. Чапковски - Коловец от П. кор.
на об. Евр. Океан
3. П. Чапков - Традициски танци
Традициски
речешице

158/22

Симфонический

КОНЦЕРТ

сolist

Дениз Бидан

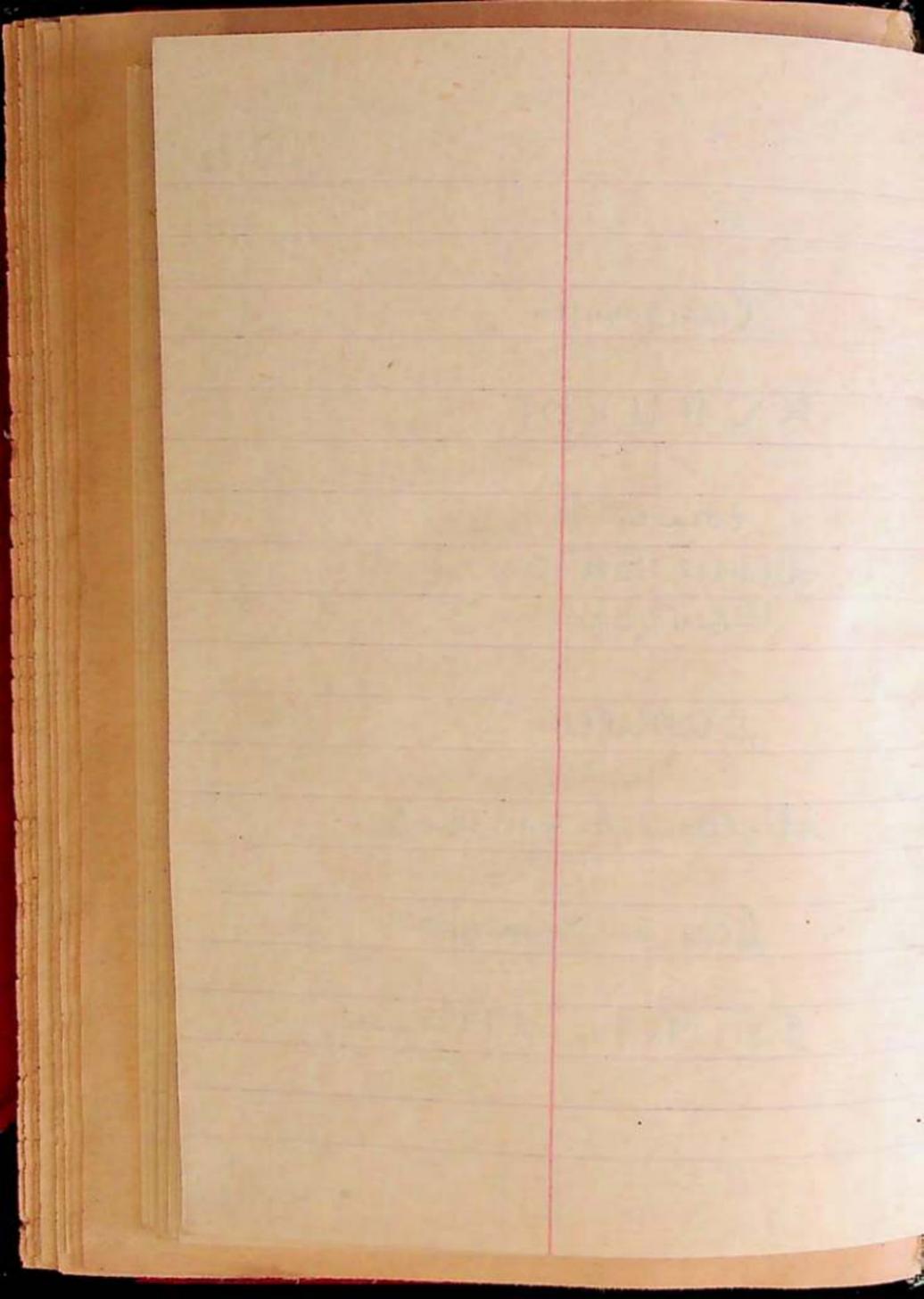
Швейцария

Диригент

Михаил Лефтеров

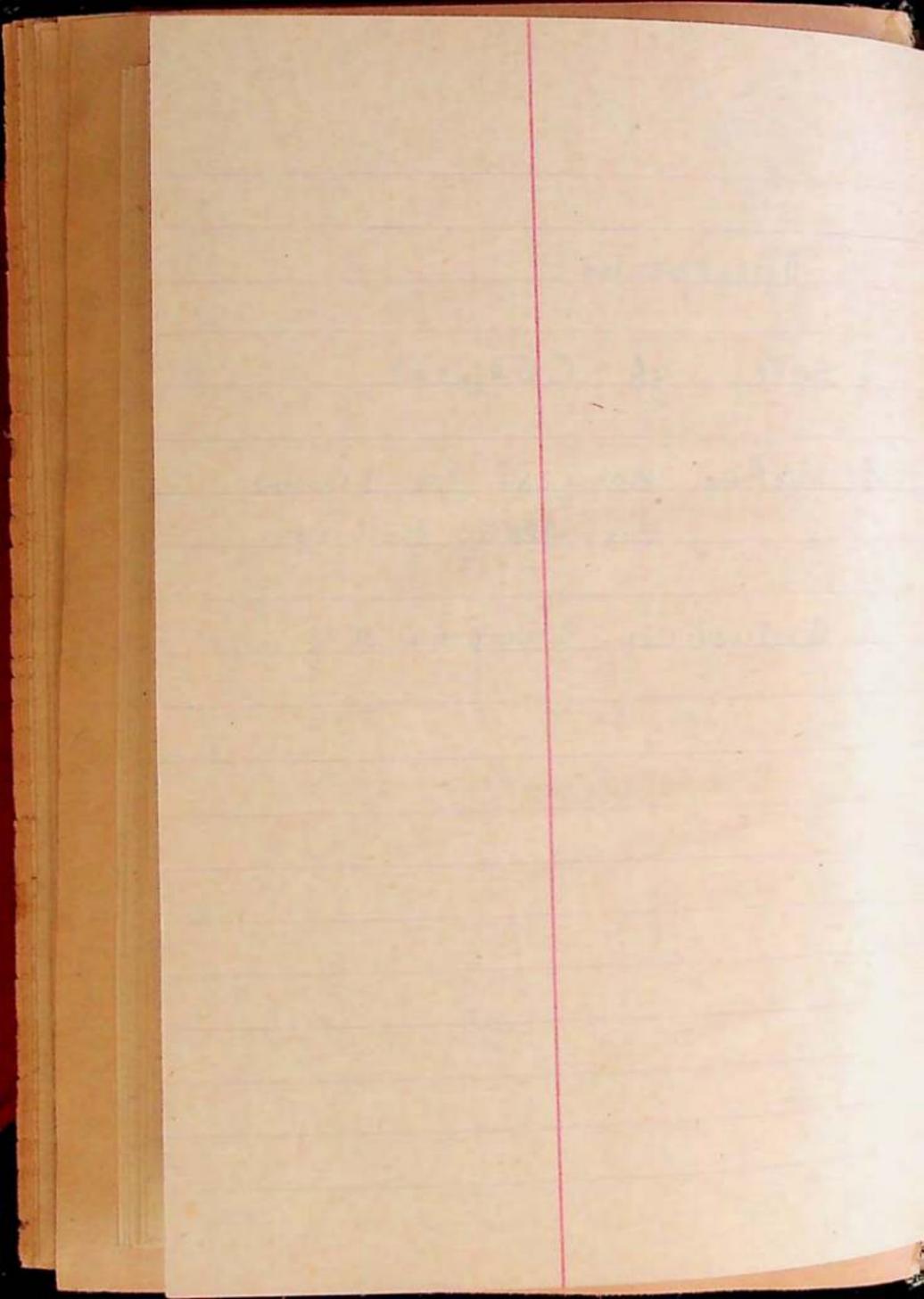
Дом на Кудурати

5. VI. 1956 г. 19³⁰ часа

Програма:

1. Вебер - ув. «Оберт»
2. Равер - концерті за гітарою
сост. Дієз Бидан
3. Чайковскі. Симфонія № 4

159/23

Возгласіє селч

КОНЦЕРТ

солист

Тетяна Маршова

Диржігені:

Шван Бакалов

Дом офицера

12. VI. 1956 г. 20 час.

1875

1875

KOHLE

1875

1875

1875

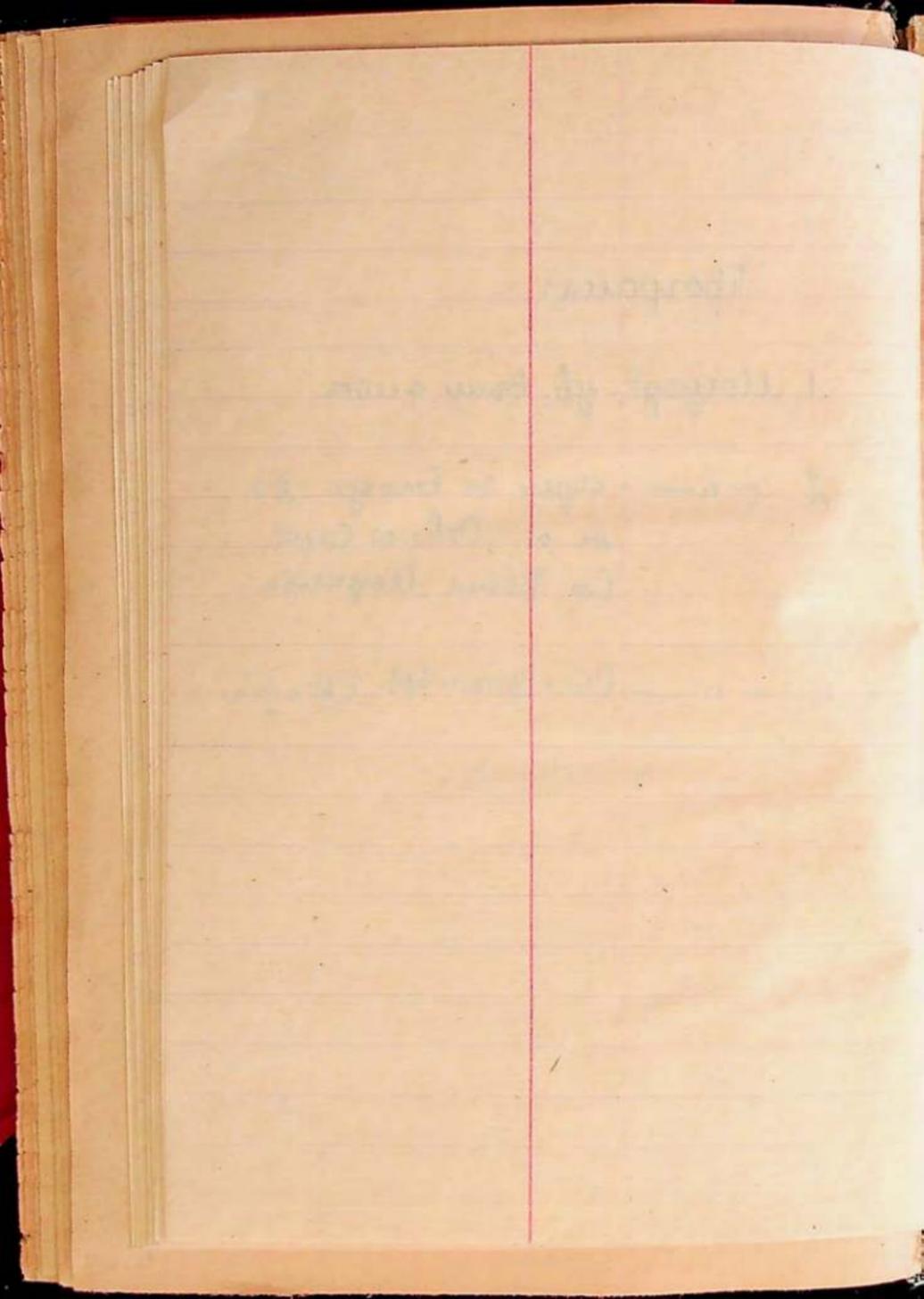
1875

1875

1875

Програма:

1. Моцарт - ув. Вълни, флейта
2. — " — — арии на Блонде - II д.
на оп. „Отв. от Сараг
Соп. Пеллиа Мориче
3. — " — — Симфонии №1 - I, III и IV.

160/24

Възпитателен

КОНЦЕРТ

сolist

Никола Стокеров

Директент:

Иван Бакалов

Д.С.М. и.К.у.л.у.р.а.г.а

14. II. 1956г. 2045 часа

100/24

100/24

100/24

100/24

100/24

100/24

100/24

100/24

100/24

Програми:

1. Менделсон-ув. Сын в ятне юуц
2. Лист-концерт № 1 за ытано
Солст Ник. Дюверов
3. Бермоз-фантаст. симфонии
II, IV и V з.

1860

1. The first of the year

2. The second of the year

3. The third of the year

161/25

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955—1956 год.

---

*Де свире — вода и цв.
Тео*

СИМФОНИЧЕН
КОНЦЕРТ

с участие на солисти от
ДЕТСКАТА МУЗИКАЛНА ШКОЛА — РУСЕ
ЗДРАВИНКА СКАРИЧЕВА
ЕЛЕНКА АНГЕЛОВА
НЪВЯНКА ПОПОВА
НЕДЯЛКА ВЛАДИМИРОВА
школници от Д. М. Ш. — Русе

рецитатор:
ЛИЛЯНА ШОПОВА
артистка от Нар. театър—Русе

---

19 юни-вторник

ДОМА НА КУЛТУРАТА

начало 18 30 часа

ПРОГРАМА:

- ВЛАДИГЕРОВ — из сюитата „Класично и романтично“
- Б А Х — Буре за цигулка и оркестър
солист Здравинка Скарочева
- ВИВАЛДИ — Концерт за цигулка и оркестър
в ла миньор — I част
солист Еленка Ангелова
- ХАЙДН — Концерт за пиано и оркестър
в ре мажор — I част
солист Невянка Попова
- МОЦАРТ — Концерт за пиано и оркестър
в ла мажор — I част
солист Недялка Владимирова
- ПРОКОФИЕВ — „Петя и вълка“
рецитира Лиляна Шопова

ЗДРАВИНКА СКАРИЧЕВА — родена на 14. XI. 1945 год.
Ученичка на Атанас Павлов. Учи цигулка от април 1954 г.
и е школничка от III курс на Детската музикална школа.

ЕЛЕНКА АНГЕЛОВА — родена на 1 X. 1945 год. Ученичка
на Иордан Стефанов, школничка от III курс на Детската
музикална школа, започнала първите си уроци по цигулка
в същата през октомври 1953 год.

НЕВЯНКА ПОПОВА — родена на 16. IV. 1943 год. Ученичка
на Катя Рашенова от 1950 год., а понастоящем школ-
ничка в III курс на Детската музикална школа.

НЕДЯЛКА ВЛАДИМИРОВА — родена на 19. VI. 1940 год.
Ученичка на Катя Рашенова. Първите уроци по пиано
взема през 1948 год., а понастоящем е школничка в Дет-
ската музикална школа от IV курс.

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР — РУСЕ
Сезон 1955—1956 год.

162/26

Водар Тимочин
С Тен Тавашин

СИМФОНИЧЕН

КОНЦЕРТ

под диригенството на
ЙЕЖИ КАТЛЕВИЧ
директент на филхармонията и операта в Краков
носител на първа премия на международния конкурс за
диригенти през 1955 г. в Безансон—Франция

концертмайстор
ХРИСТО ДЮЛГЕРОВ

---

24 юни-неделя 1956 г.   салон НАРОДНА ОПЕРА   начало 18.30 часа

ПРОГРАМА

- БЕТОВЕН — „Егмонт“ — увертюра
- МОЦАРТ — Симфония № 39 — es dur
Adagio — allegro
Andante con moto
Menueto — Allegreto
Finale — allegro
- МОНЮШКО — Увертюра към оп. „Флис“
- КИШЕЛЕВСКИ — Камерен концерт за оркестър

ЙЕЖИ КАТЛЕВИЧ — полски диригент, роден през 1927 година. Заръшил с отличие Краковската консерватория през 1952 г. През 1955 година младият диригент, получава първа премия на международния конкурс за диригенти в Бетансон — Франция.

По настоящем Йежи Катлевич е диригент при филхармонията и операта в Краков и преподавател в Консерваторията в същия град.

Дирижира е множество концерти на всички по-големи градове в Полската Народна република.

ЛУДВИГ ВАН БЕГОВЕН (1770-1827 г.) След Хайдн и Моцарт, гениалният Бетовен се явява като завършител на епохата на класизма в музиката и подготвя почвата на романтизма, който обхваща цялото музикално творчество през 19 век.

Бетовен завеша на света много ценни произведения във всички области на музиката. Но неговото дело е най-мощно в областта на симфонията и за всички той си остава ненадминат симфоник.

Идейната същност на изкуството на Бетовен е насочена сега срещу мрачните сили на реакцията. Неговите героични музикални образи намират жив отзвук у най-добрите хора на нашата съвременност, бореща се за светлото бъдеще на народите.

Произведенията на Бетовен са проникнати от съзнанието, че само по пътя на безстрашната борба и изграждащия груд може да се получи щастие и постигне мир между народите.

Бетовен е възприемал героизма като патриот и революционер, разбрал и активно поддържащ непреодолимата сила на националната и социална освободителна борба.

Бетовен е написал и II увертюри и музика към различни драматични произведения. От тях четири са запазили и сега своята поетична свежест, между тях е и ув. „Егмонт“.

Увертюрата „Егмонт“ е написана през 1810 г. и е най-завършената част на музиката написана от Бетовен за Гьотевата драма „Егмонт“. Тя започва с бавно и драматично въстание: Холандия е под иго, съвестта е потъпкана, родината е в нужда. Идеята за свободата, обаче пламти непрестанно в душите на будните патриоти. Алегрото израства из тази трагична обстановка — израз на открита борба и възмущение срещу феодалното потисничество. След победно звучащи акорди на духовите инструменти настъпва финала — победна симфония, апотеоз на борбата срещу робството и победата на свободата.

ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ (1756-1791 г.) Големият музикален гений Волфганг Амадеус Моцарт е роден в Залцбург. Под непосредствените грижи на своя баща, известен педагог и компонист, той бива възпитаван и музикално обучаван. На шест годишна възраст Моцарт концертира във Виена. От седмата до десетата си годишна възраст той посещава Брюксел и Париж, където печата първите си сонати за

цигулка, а после отива в Лондон, Амстердам и Цюрих. На двадесет годишна възраст Моцарт написва първата си опера. Творчеството на Моцарт е огромно по количество и много ценно по стойност.

И днес, два века след смъртта на Волфганг Амадеус Моцарт, ние го чувстваме тъй близко до сърцата си, както той приживе чувстваше всички хора. Музиката на Моцарт — това е въплотена в тонове, безкрайна любов на човека към своите събрата. Животът му — това е безкрайното страдание причинено от съществуващите условия на мизерен живот. Изкуство и живот у Моцарт са две контрастиращи понятия, но не без връзка по между си. Всички негови композиции бликат от радост и безгрижност. Нищетата и мизерията, верни спътници в неговия живот, не можаха да прекратят храма на щастливото му изкуство: там той е пълен господар.

Най-високи творчески върхове Моцарт достига в своите последни три симфонии № 39 — ЕС ДУР, 40 — с дур и 41 ге мол написани в 1788 г.

СТАНИСЛАВ МОНЮШКО — За развитието на полската музикална култура, особени заслуги има големия полски композитор Станислав Монюшко, който със своето голямо музикално творчество в народностен дух оказва и силно влияние на почти всички полски музиканти след него.

Голямото значение на Монюшко за полската музика е главно в две посоки — като песнотворец и като оперен композитор. Излизането от печат през 1838 година на първите три песни на Монюшко придоби значение на истински първи полски песнотворец.

Но най-голямо е значението на Монюшко като оперен композитор.

Монюшко се счита за създател на полската национална опера. Писал е следните опери: „Нощен лагер в Апенините“, „Идеал“, „Лотария“, „Графинята“, „Флис“, „Бети“, „Ракичани“, „Авнуга“, и др. И до днес Монюшко се счита незасенчен творец на полските народни опери.

Оркестърът у Монюшко има състава на класическата симфония и съответства на италианската опера от първата четвърт на 19 век.

СТЕФАН КИШЕЛЕВСКИ — роден през 1911 година е професор в Краковската консерватория и е един от изтъкнатите полски диригенти.

В творбата му „Камерен концерт“ дървените инструменти — флейта, кларинет, английски рог и фагот са солиращи инструменти, на които акомпанира струнната група на оркестъра. Концерта се състои от три части. Написан е в модерен стил и шеговитата форма.

Горните две творби на полски автори ще бъдат изпълнени за първи път в страната ни от русенския симфоничен оркестър.

